Adrienne Staff

275

CAFÉ PARADIS

Colectia ELSA

Editura ALCRIS

ADRIENNE STAFF

CAFÉ PARADIS

ALCRIS

Editor: Aurelian Micu
Lector: Angela Vasile
Coperta: Andy

Această carte a fost tipărită pentru prima dată în limba engleză sub titlul „PARADISE CAFE".

© 1988 by Adrienne Staff
Traducere și adaptare de ILEANA JITARU

Toate drepturile asupra acestei ediții aparțin Editurii ALCRIS

ISBN 973-9405-28-2

Colecția „EL și EA"

Capitolul 1

- Dă drumul bărcii!

În spatele ei, strigătele se pierdură în vuietul apei ce se spărgea de pereții abrupți ai canionului și o mâna la vale.

- Dă drumul bărcii!

A doua oară, ea le auzi; cu toate acestea, strânse și mai tare marginea groasă de cauciuc. Când o luase curentul rapid, îi veni-seră în minte cele mai cumplite catastrofe: moarte, panică, spaimă, dispariție... Nu-și luase la revedere de la părinții ei și nu-și va mai vedea niciodată casa. Va muri singură, în acest vârtej de apă spumegândă și înghețată.

Se porni dintr-o dată să urle:

- Ajutor! Ajutor!

Simți că apa devine mai adâncă și observă perdeaua de picături fine ce anunțau următoarea porțiune de curenți repezi. O clipă mai târziu, aceștia o înghițeau.

Pe suprafața apei învolburate, umbrele stâncilor apăreau negre și amenințătoare. Brațele ei erau răsucite de tracțiunea pe care o exercita barca și care o ducea din ce în ce mai repede.

În spatele ei, cineva strigă pentru a treia oară, cu o voce insistentă și autoritară:

- Dă drumul bărcii!

O parte a minții ei, care nu fusese amorțită de frig sau debusolată, își aminti de instrucțiunile pe care i le dăduse ghidul înainte de îmbarcare. Când cădeai în apă, trebuia să respecți trei reguli: să-ți îndrepți picioarele înainte, să nu-ți pierzi vesta de salvare și să dai drumul bărcii dacă ți se ordonă.

Tânăra nu putea însă să facă asta. Barca era singurul ei refugiu, singura ei speranță. Pur și simplu nu putea s-o facă.

- Dă drumul bărcii! Imediat!

Abby îi dădu drumul și curentul duse barca, asemeni unei creaturi demonice care se îndreaptă spre infern, și aceasta se zdrobi de peretele sumbru al canionului.

Apa învolburată de pe fața ei aproape că o sufoca. În loc de perete, picioarele i se loviră de flancul de cauciuc sfâșiat al bărcii și ea fu împinsă departe de stânci, în mijlocul râului.

Rămase o clipă nemișcată, într-una dintre acele pânze de apă cu un calm înșelător ce apar uneori în mijlocul curenților rapizi. Apoi încearcă să dea din picioare, dar paralizia declanșată de apa rece și de spaimă îi ajunsese deja până la piept. Abby simți mâna înghețată a morții cuprinzându-i inima.

În timp ce barca ajunsă iarăși lângă ea o ducea din nou, Abby vedea ca prin ceață vârfurile pinilor de pe creasta falezei de deasupra, și apa albă de spumă din aval. Panica îi reînsufleți picioarele și o obligă să înoate contra

curentului.

Ca prin minune, în preajma ei apăru o altă barcă, manevrată de un ghid cu părul negru. Îi zări mușchii încordați din cauza efortului; tot trupul lui, mâini, coapse, luptau pentru a o salva. Bărbatul reuși să încetinească alunecarea bărcii, exact atât cât trebuia pentru ca Abby să încerce să apuce mâna ce se întindea înspre ea. El se lupta din greu cu apa râului și îi striga:

- Înoată! Dumnezeule! Înoată! cu aceeași voce aspră și autoritară care-i ordonase să dea drumul bărcii.

Abby încercă, dar îi era prea frig pentru ca trupul ei să o asculte iar râul era prea puternic. Barca dispăru luată de curenții repezi și ea se scufundă din nou, se lovi de o stâncă și simți o înțepătură ca o lovitură de pumnal. Își pierdu orice speranță. În clipa în care renunțase să mai gândească, să se mai roage sau să respire, se trezi prizoniera unor copaci încâlciți ce acopereau ca o plasă porțiunea aceea a râului.

Lemnul de care se agățase era solid. Instinctul de supraviețuire fu mai puternic și Abby reuși să se cațere afară din apă. Cepacul mort îi alunecă printre palmele înghețate, dar cu efort supraomenesc reuși să ajungă până la primele stânci.

Începu să tremure de frig și de frică, fără să se poată stăpâni. Dinții îi clănțăneau. În ciuda voinței ei, nu putea nici să ajungă până la o mică platformă cu iarbă din peretele stâncos de deasupra ei, nici să strige după ajutor.

Atunci, simți mâna lui punându-i-se pe umăr.

- Nu-ți fie teamă. Totul e-n regulă.

Degetele puternice îi atinseră fața și-i îndepărtară

frunzele și noroiul care-i acopereau obrajii.

- Ești rănită? Spune-mi, unde te doare?

Abby tremura prea tare ca să-i poată răspunde. Bărbatul îi palpă ușor brațele și coastele. Apoi se aplecă și își trecu mâinile peste picioarele zgâriate.

Se simțea amorțită de frig și ochii aceștia imenși care o examinau o nelinișteau.

- Ești bine. N-ai nimic rupt. O să am grijă să te scot de aici. Prinde-te de coarda asta și trage tare. Eu am să te împing.

Prea înspăimântată ca să se poată mișca, Abby lăsă să-i scape un suspin ridicol.

El știa că trebuie s-o scoată de aici cât mai repede. După ce își legă coarda de încheietura unei mâini, se aplecă spre ea, atât de aproape încât părul lui Abby fremătă sub răsuflarea lui.

- Nu trebuie decât să te ții cu brațele de gâtul meu, eu am să te car.

Ea se supuse și se lipi de el, cu picioarele strânse ca o menghină în jurul șoldurilor lui.

Chiar și așa, udă, Abby era ușoară ca un fulg. El se întrebă dacă într-adevăr ea era rănită. Simți nevoia să-l strângă de gât pe idiotul acela de ghid care o lăsase să plece singură. Furia îi dădu puteri, și se lansă la asaltul peretului alunecos și sfărâmicios.

Abby nu-și mai dorea decât un singur lucru să se strângă din ce în ce mai aproape de acest trup cald, viguros și plin de viață. Îl simțea atât de puternic... Vocea lui acoperea și bubuitul ca de tunet al apei. Mușchii îi erau mai tari decât stânca pe care se cățăra, căldura trupu-

lui mai fierbinte decât strălucirea soarelui. Lumea întreagă se reducea la contactul cu acest corp, la undu-irile mușchilor lui, la mirosul viril al sudorii lui.

- Ajută-mă, îl imploră ea. Nu-mi da drumul. Nu mă lăsa să cad.

- Nu-ți face griji.

- Mi-e teamă, murmură ea în ceafa lui.

- Știu. Dar privește: Mike este acolo, sus, ca să te ajute.

Pe creasta falezei apăru un alt bărbat care le întindea o mână.

- Hai, că aproape ați ajuns. Eu am să te trag în sus. Întinde mâinile.

Abby încercă dar nu reuși să-și desfacă încleștarea. Era ca și cum ar fi trebuit să dea drumul bărcii pentru a doua oară și nu putea s-o facă.

- Ai încredere în el. Întinde o mână și totul va fi în regulă.

Urmarea o auzi foarte înăbușit pentru că ea aproape că-l strangula cu strânsoarea ei.

- Dumnezeule! Mă împiedici să respir și cu atât mai mult să mă cațăr. Mă auzi?

- Iartă-mă, murmură ea eliberându-i un pic gâtul.

Instinctiv, își strânse și mai tare picioarele în jurul șoldurilor lui. El zâmbi fără să vrea; ce situație! Chiar în momentul în care începuse să se cam plictisească...

Abby fu cât pe-aci să scape coarda, pentru că sângele ce-i curgea din mâna rănită o făcea alunecoasă. Când ajunseră la mai puțin de un metru de creastă, Mike își trecu mâinile pe sub brațele lui Abby, o ridică și o puse pe

iarbă. La rândul lui, bărbatul se cățără și el peste mal.

- Dumnezeule, Gallagher, parcă ai fi o capră neagră, așa te cațeri!

Jack Gallagher îi zâmbi lui Mike.

- Ori făceam asta, ori trebuia să înot. Cum se simte fata?

Aceasta era așezată pe iarbă, cu fruntea lipită de genunchii ridicați. Jack se lăsă să cadă alături. Abby își înălță capul și când privirile li se întâlniră, i se tăie răsuflarea.

- Mulțumesc, zise ea încetișor, adresându-i un zâmbet tremurat. Am crezut că voi muri. Mi-ai salvat viața.

Fata își întoarse privirea înspre copaci, ștergându-și discret lacrimile apărute în colțul ochilor.

El îi luă mâna și i-o frecă viguros încercând să i-o încălzească un pic.

- Nu te feri, plângi. O să te simți mai bine după aceea.

- Dacă-mi dau drumul, n-am să mă mai pot opri.

Își retrase mâna și își cuprinse din nou genunchii încercând să se calmeze.

Fără să mai stea pe gânduri, el își scoase tricoul și i-l întinse.

- Pune-l pe tine. Trebuie să te încălzești puțin ca să-ți pui sângele-n mișcare și să poți merge. Poți să te ridici?

- Nu știu. Mi-e... greu să stau așezată. Nu sunt sigură că mă pot ține pe picioare.

Mike și cu el o ajutară să se ridice. Jack îi cuprinse talia și o trase spre el. Capul lui Abby îi ajungea exact până la umăr.

- Aș putea să te duc în brațe, dar ar fi mai bine să

mergi. Ce zici?

- Cred că... aș vrea să mă întind puțin, să închid ochii și, când mă trezesc, să descopăr că toate astea n-au fost decât un coșmar înfiorător.

- Ai să dormi ceva mai târziu. Acum, să încercăm să mergem.

Îi vorbea cu infinită blândețe.

- Ia privește la pinii ăștia. Ai mai văzut până acum o pădure de pini atât de deasă și de bine protejată? Ia uite! Un mur sălbatic. Curând va înflori. Murele sunt dulci ca zahărul dacă le culegi dimineața devreme...

Soarele de amiază îi mângâia umerii lui Abby și îi usca părul încurcat, de culoarea aurului.

- Mergem pe o veche potecă a vânătorilor indieni, zise el cu vocea-i liniștitoare. Acum vreo sută de ani, aceștia mergeau pe aici, în urmărirea antilopelor și elanilor.

Abby privi în jurul ei și pentru prima oară, văzu lumina filtrată prin frunzișul copacilor ca un praf de aur.

- Eu... eu vin din Florida și... avem și acolo pini. Mulți nu știu asta. Avem și palmieri, și stejari, și portocali... Nimic nu-i mai frumos ca un portocal înflorit în lumina zorilor.

Lacrimile o sufocau.

- Am... am crezut că nu voi mai revedea niciodată toate astea.

El o luă de mână. Poteca șerpuia printre pinii imenși care ascundeau acum soarele.

- Sprijină-te de mine.

Ea tocmai se împiedicase de o rădăcină. Jack o simțea epuizată și încă speriată.

- Ajungem imediat.

Abby se împiedică din nou și auzi vuietul râului care ajungea până la ei. Peretele canionului era mai puțin abrupt în acest loc, presărat cu pietre și arbuști care mascau priveliștea, dar Abby știa instinctiv că râul o aștepta în vale.

Își trase cu brutalitate mâna.

- Nu! Nu pot să mai cobor! Nu mă forța.

- Dar tabăra noastră este exact aici, dedesubt, zise Jack.

- Nu!

Se întoarse și o luă la fugă pe potecă. Strigă fără să privească înapoi.

- Nu vă cred!

Cei doi bărbați schimbară o privire rapidă. Din trei pași, Jack o ajunse.

- Îmi pare rău, se scuză el, în timp ce o luă în brațe și o ținea strâns la pieptul lui.

Ea se zbătu ca o pisică sălbatică dar Jack o prinsese zdravăn și cobora acum cu ea în brațe spre râu, când mergând, când alunecând.

Jos, grupul lui de turiști îi aștepta lângă barcă. Se adunaseră în jurul lor, îngrijorați și curioși în același timp, conștienți că oricare dintre ei ar fi putut să fie în locul lui Abby.

- Cum se simte?

- Se simte bine. Acum o să mâncăm, ordonă Jack.

Abby îl privi pe furiș, cu un ușor zâmbet tremurat pe buze.

- M-am făcut de râs...

- Dumnezeule, nu! Te-ai comportat foarte bine.

Ea roși.

- Bine? Ca o găină plouată. O smiorcăită. O fricoasă. Măcar de nu m-ai fi văzut!

- Nu mai contează acum.

El o mai ținu o clipă în brațe, apoi o puse încetișor jos.

- Mă duc să caut ceva să-ți dau de mâncare și niște haine să te îmbraci ca să te încălzești.

- O să mă descurc, mulțumesc. Mă simt bine.

- Ești sigură?

Abby abia acum îl privi cu adevărat pentru prima oară. Era de o frumusețe deosebită. Soarele, vântul și apa aspriseră trăsăturile. Avea părul negru, sprâncene stufoase și ochii de culoarea granitului, străbătuți de reflexe întunecate; nu-i găseai nici o slăbiciune. Avea însă un zâmbet de copil, irezistibil, care-i mai îndulcea chipul colțuros.

- Mulțumesc, zise ea mușcându-și buzele. Îți mulțumesc pentru tot.

- N-ai de ce. În după-amiaza asta însă odihnește-te.

- Da. O să mă plimb prin pădure, o să stau la soare, să citesc o carte...

- Mă gândeam mai degrabă la un pahar de scotch urmat de un somn bun.

- Dar mă simt bine. Într-adevăr.

O voce stridentă le întrerupse discuția.

- Abby! Cum te simți? Abby, ce ne-am mai speriat!

Era Elaine, care se repezi în brațele ei. În urma ei venea ghidul răspunzător de accident și cei doi tineri din

Estes Park.

- Cum ai reușit să te salvezi? Jeff a crezut că va fi nevoie să chemăm un elicopter.

- El m-a salvat, îi explică ea întorcându-și fața lividă spre Jack. Nici măcar... nu știu cum te cheamă.

- Jack Gallagher.

- Jack Gallagher... repetă ea cu emoție.

Îi întinse mâna.

- Eu sunt Abby Clarke. Ea este prietena mea. Elaine Shaw și...

Jack își retrase mâna, grăbit să termine cu prezentările. Îi era foame, dar mai întâi voia să pună la punct ceva.

- Iartă-mă, am de lucru. Jeff, vreau să-ți vorbesc.

Abby îl urmări cu privirea. Părul lui era plin de praf și noroi uscat iar cămașa îi era sfâșiată.

Pământul începu să se învârtească în jurul ei și fu cuprinsă de greață. „E doar vina mea", gândi ea.

- E-n regulă? o întrebă Elaine. Ei bine, pun pariu că ai trecut prin spaima vieții tale. De-aș fi fost eu, pur și simplu aș fi murit! Ne-ai auzit când ți-am strigat să încerci să te cațări?

- Eram ca paralizată, îi explică Abby privind-o pe descreierata de Elaine.

- Dar atunci... Cum ai reușit să escaladezi peretele?

- M-a... m-a cărat el în spate.

- Glumești? Nu mi-ar displace să pun și eu mâinile pe bărbatul ăsta musculos.

Abby se depărtă de Elaine, de râu și de cei doi tineri îmbrăcați în șorturi și tricouri ude.

- Mă duc să-mi pun niște haine uscate. Pe curând.

Se duse să caute o perie de păr și haine de schimb în camionetă, apoi se îndreptă spre o cabană pe care scria „Rezervată doamnelor".

Înăuntru, aerul era sufocant. I se făcu iarăși rău și ieși afară împleticindu-se.

Jack o aștepta așezat pe un butoi răsturnat, cu un pahar de bere în mână. Traversă luminișul și o prinse exact în momentul când ea era gata să cadă. O legănă ușor, lipită de pieptul lui.

- Încăpățânato. Ți-am spus să te odihnești.

- Tocmai voiam să mă schimb.

- Acolo înăuntru? Dacă aș fi în locul tău, aș petrece cât mai puțin timp acolo.

- Dar... dar...

- Gata cu discuțiile.

O ridică în brațe și o duse până la un cort ridicat între pini. O puse pe marginea patului pliant și dispăru. Se întoarse peste câteva minute, cu o găleată cu apă și un prosop în mână.

Abby își stropi fața, gâtul și pieptul, apoi își spălă mâinile și brațele.

- N-am să mă mai simt niciodată bine.

- Ba da. Ascultă-mă, știu ce vorbesc.

- Ah, da? Ai obiceiul să salvezi femei care se înecă?

- Fac în așa fel încât nimeni să nu aibă nevoie să fie salvat.

Turnă un lichid de culoarea ambrei într-un pahar prăfuit.

-Poftim. Bea asta.

Ea bău dintr-o înghițitură și simți că-i ia foc gâtul.

Jack scoase dintr-o ladă un pulovăr imens.

- Pune-ți-l. Eu aștept afară.

Abby își simțea trupul ca de plumb și alcoolul i se urcase la cap, dar nu îndrăzni să se opună. Pulovărul de bumbac îi ajungea până la jumătatea coapselor și-i plutea peste sâni și talie. Picioarele îi erau murdare și zgâriate, genunchii umflați și plini de sânge închegat. Își pierduse pantofii și șosetele în râu, și se tăiase la tălpi. Nu-și amintea însă când și unde.

Își puse capul pe pernă. Îi era dor de patul ei din lemn de brad, făcut de tatăl său, de cuvertura stil patchwork la care unul din pătrate era croit din rochia de mireasă a mamei sale. Visa la acel mic pătrat din satin îngălbenit, atât de mătăsos la atingere. Simțea nevoia să fie îmbrățișată și iubită.

Corpul masiv al lui Jack apăru în ușa cortului.

- Trebuie să dormi.

Ea râse încetișor. Îi plăcea felul lui direct de a vorbi și forța lui.

El desfăcu o pătură, o acoperi și o înveli până la bărbie.

Abby începu iar să tremure, să-i clănțăne dinții.

- Mi-ai zis că o să mă simt mai bine.

- Ai răbdare. Am să te țin de mână o vreme.

- Nu-i nevoie. E-n regulă. Doar că mi-e un pic frig.

- Încăpățânato, bombăni el întinzându-se alături de ea și cuprinzând-o în brațe.

Abby își frecă obrazul de cămașa lui Jack și gemu:

- Și dacă-i doar un vis? Dacă aș mai fi tot acolo?

Salvează-mă! Te rog... te rog.

El o strânse mai tare în brațe, își puse un picior peste picioarele ei s-o împiedice să mai tremure și îi mângâie părul. Mâna îi era răcoroasă, trupul cald, robust și minunat de real.

Îi murmură lui Abby la ureche.

- O să fie bine. Am să te salvez.

Nu-i dădu drumul decât atunci când fu convins că adormise.

Capitolul 2

- Au! bombăni Abby când deschise ochii.

O durea tot corpul, de la rădăcina părului până-n vârful degetelor. Păstra vag în memorie îmbrățișarea unui trup cald și a unor brațe musculoase, dar alături de ea, patul era gol. Afară se auzea o gaiță și murmurul vântului printre crengile copacilor.

Uită de toate durerile. Dimineața aceasta era cel mai neașteptat cadou, mai grozav decât păpușa de cârpă pe care o găsise sub bradul de Crăciun pe când avea șase ani. Uită de bucurii sau dezamăgiri. Singurul lucru care conta era pulberea aurie a razelor de soare ce dansau în cort. Odinioară, mama ei le numea „spiriduși de praf", și în dimineața asta, Abby credea în zâne și spiriduși.

Întinse mâna să prindă lumina, dar tresări de durere. Închise apoi ochii și, murmurând până la zece, luptă din toate puterile împotriva amețelii.

„O să-mi fie mai mai bine", își zise ea. Dar de fapt, era mai rău: era murdară, picioarele și brațele îi erau pline de zgârieturi și vânătăi, iar unul dintre genunchi era tot umflat.

O copleșiră teribilele amintiri din ajun: apa, stâncile,

frigul, panica... Inima îi bătea să-i spargă pieptul, lacrimile o făceau să simtă un nod în gât. Și nimeni nu era aici s-o îmbrățișeze și s-o liniștească. Era singură.

Cu degetele tremurând, Abby își scoase portofelul din rucsac, se uită la fotografii și mai căpătă puteri contemplând chipul obosit dar hotărât al mamei sale și privirea iubitoare a tatălui ei.

Se ridică hotărâtă, își mai puse un șort pe lângă pulovărul lung și dădu la o parte ușa cortului.

Muntele se profila pe un cer azuriu și Jack Gallagher stătea așezat călare pe un trunchi de copac, studiind o hartă. Inima lui Abby bătu mai puternic și ea se gândi: „Nu ești singură, el te așteaptă".

Salvatorul ei ridică privirea, îi zâmbi și veni spre ea. Văzându-i mersul sigur, bărbia hotărâtă și expresia plină de siguranță din ochii cenușii, Abby se simți străbătută de un fior. Bărbatul acesta impresionant, calm și mai înalt decât media era deosebit de toți cei pe care-i cunoscuse până acum, și o tulbura teribil...

- Bună dimineața! exclamă ea cu entuziasm, fără să-l privească în față.

Chiar dacă era murdară, șleampătă și pe jumătate încă adormită, Jack Gallagher se simți din nou tresărind. Se gândea că ideile nebunești care-i trecuseră prin minte se datorau stării în care se afla Abby și faptului că fata avea nevoie de el. Dar noaptea nu reușise să i le înlăture. O singură privire fusese de ajuns pentru ca ele să răsară din nou.

- 'neața! răspunse el, oprindu-se totuși la o anumită distanță, pentru că ar fi dorit s-o atingă. Cum te mai simți?

- Binișor, răspunse ea cu ochii în ochii lui. Ce dimineață splendidă! N-am mai văzut niciodată copaci atât de mari, nici n-am auzit atâtea păsări, nici...

- Nici n-ai mai fost atât de fericită că ești în viață.

- Da, așa este. E o prostie, nu?

- Nicidecum. Te înțeleg.

Abby ar fi vrut să-i spună: „Este exact ceea ce simt și eu, îmi citești gândurile", dar de felul ei era prea rezervată pentru a discuta liber cu un străin. Schimbă subiectul discuției.

- După ce o să fac un duș, o să-mi fie și mai bine.

- Urmează-mă! o îndemnă el.

- Așteaptă puțin, să-mi iau haine de schimb.

Jack pornise deja pe potecă, astfel că Abby trebui să alerge ca să-l ajungă. Fiind desculță, se lovi cu piciorul de colțul unei pietre și lăsă să-i scape un ușor țipăt de durere.

Jack se întoarse. Își reproșă că plecase înainte și se întoarse luând-o de braț.

Tânăra îi zâmbi jalnic.

- Cred că sunt numai răni și umflături! Detest râul ăsta!

El își trecu un braț pe după umerii ei, simțind-o cum tremură.

- Râul n-are nici o vină. Tu ți-ai ales prost echipamentul, ți-ai ales prost ghidul...

- Mi-am ales prost locul de vacanță! Aș fi putut să mă duc să ascult păsărelele în Everglades sau să mă bronzez pe plajele din Daytona.

- Mi se pare teribil de plictisitor pe-acolo.

-Nu. Este fără riscuri și mult mai rațional. Eu sunt o persoană rațională căreia nu-i plac riscurile. Nu-mi pot permite să fiu altfel, adăugă Abby încetișor.

Jack își încruntă sprâncenele. Fără să spună însă un cuvânt, o conduse până la un duș rudimentar instalat pe malul râului.

- Ăsta este?! exclamă ea, cu ochii măriți.

- Ei, da! „Hilton"-ul din Gore Canyon. Tu te speli și eu pompez...

Peretele improvizat îi ajungea până la umeri și nu exista acoperiș.

- Sper că nu ești șocată?

Abby izbucni în râs pentru prima dată. Un râs cristalin ca o cascadă, ce zbura până-n vârful copacilor.

- Sunt o fată de la țară. Deseori am făcut baie într-un lighean de tablă pus în mijlocul bucătăriei. Nu. Asta nu mă șochează.

Începu să se dezbrace și îi strigă:

- Să nu trișezi! Nu te uita!

- Pe cuvânt de cercetaș! o asigură el.

Fetei i se făcu pielea de găină. De un lucru era sigură: el n-avea nimic dintr-un cercetaș. Instinctul o îndemna să facă duș repede și să se îmbrace și mai repede.

- Sunt gata.

Abby auzi scârțâind mânerul pompei și se trezi cu o ploaie de apă ca gheața în plină figură.

O privire rapidă aruncată peste perete îi dovedi că Jack își ținea promisiunea; îi zări doar profilul ca de medalie. Totuși, lui Abby i se păru că observă un ușor zâmbet în colțul buzelor...

Începu să se săpunească viguros, fără să omită nici o parte a anatomiei ei, apoi se limpezi sub jetul de apă înghețată. Niciodată nu se mai spălase atât de repede.

Era grozav să se simtă aproape de el. Ieși de sub duș fredonând o melodie.

Ochii lui Jack se măriră de surprindere. Avea în fața lui fata ideală, în armonie cu culorile verii: pielea bronzată, șuvițele blonde, aurite și mai mult de soare, pe care vântul le unduia, un pic de roz în obraji și pe buze, și ochii de culoarea aurului. Fluieră admirativ printre dinți.

-Sunt al naibii de mulțumit că n-ai decât câteva vânătăi și că râul a lăsat restul neatins.

Sângele urcă atât de repede în obrajii lui Abby încât o ameți.

Jack îi atinse mâna.

- Iartă-mă. Uit mereu prin ce ai trecut. Nu-ți face griji. Eu nu sunt decât un biet șoarece de apă.

- Un șoarece de apă minunat care mi-a salvat viața, insistă Abby pătimaș, întinzând mâna spre obrazul lui neras.

O descărcare electrică îi străbătu pe amândoi. Pentru o clipă lui Jack îi trecu prin minte să profite de vulnerabilitatea ei. Ar fi vrut s-o cuprindă în brațe, să cuibărească acest trup firav la pieptul lui, să o ducă în cort și s-o iubească frenetic. Dar îi văzu ochii mari atât de tulburați și își înfrână dorința. Abby, la fel de tulburată ca și el, schimbă subiectul.

- Ce-ar fi să mergem să mâncăm ceva?

Reținerea ei naturală dispăruse, alungată de soarele radios, de pământul ferm de sub picioare și de prezența

acestui bărbat.

- Vino! zise Jack zâmbind; o să căutăm un pansament pentru genunchiul tău și o să te prezint restului echipajului.

Restul echipajului, așa cum spusese el, era adunat în luminișul de lângă râu. Erau așezați pe trunchiuri de copaci sau pe butoaie, bând cafea, jucând poker sau studiind hărțile topografice ale râului.

Un uriaș bărbos îi văzu ieșind din pădure și strigă către ceilalți:

- Hei, șoareci de apă, drepți! Vine patronul, și nu este singur.

Jack făcu prezentările.

- Abby Clarke; Bear Dempsey, asociatul meu.

- Îmi pare bine de cunoștință, zise Abby, amuzată să-și vadă mâna dispărând în palma mare a bărbatului.

În timp ce Jack se duse după trusa de urgență și după cafea fierbinte, Bear îi prezentă pe ceilalți: un bărbat de vreo șaizeci de ani, cu obrazul brăzdat de o cicatrice albicioasă, două femei cu o înfățișare atletică, bronzate de soare, și mai mulți tineri-șoareci de râu - îmbrăcați în blugi și tricouri.

Ridicară cu toții capul o clipă, o salutară politicos, își spuseră numele și poreclele și se cufundară din nou în activitățile lor.

Ambianța aceasta relaxată și directă îi plăcu lui Abby care se așeză la rândul ei pe rădăcina unui copac să-și soarbă cafeaua. Auzea frânturi de fraze, cuvinte care o înfiorau: râul Dolores... cascada de la Colții Diavolului... tragerea pe uscat a bărcii...

- Vezi, ăsta este un caz de febră a curenților rapizi, o lămuri Jack pe un ton vesel.

- Ce înseamnă această „febră"? întrebă Abby.

- Este atunci când ți se întoarce stomacul pe dos la simpla lor vedere. Atunci este mai bine să cari barca pe uscat.

- Voi vă cărați barca? Ție ți s-a întâmplat?

- Dacă mă simt destul de bine, da. Depinde de adâncimea apei și de viteza curentului.

- Eu nu m-aș simți niciodată destul de bine ca să fac asta, se jură Abby. Așa că nu-mi rămâne decât mersul pe jos sau... șezlongul.

- Dar cățărarea?

- Pe munte? Cu corzi și stânci care se prăvălesc, așa ca ieri? Nu, mulțumesc. Dar ție îți place?

- Mă tem că da.

Ea mormăi:

- Bănuiam eu. E o nebunie.

Remarca ei îl făcu să zâmbească și îi ordonă:

- Nu te mișca! O să-ți dau cu dezinfectant pe genunchi și o să-l bandajez.

Cineva îi întinse o gogoașă pe care ea o înghiți din două îmbucături. De ieri, Abby nu mâncase practic nimic decât apă de râu. Ah! De-ar fi acum așezată pe veranda ei, la umbra magnoliei, savurând unul din acele fursecuri crocante făcute de bunica ei...

Jack o surprinse lingându-și degetele, în privire plutindu-i parcă un nor de amintiri. Mâna îi întârzie pe coapsa goală a lui Abby care zări o scânteie de dorință în ochii lui și se hotărî să schimbe iar subiectul.

- Ai văzut-o pe Elaine în dimineața asta?

- Da. Unul dintre ghizii mei a dus-o împreună cu ceilalți doi prieteni ai voștri să facă o plimbare cu barca.

- Cum? I-ai lăsat să plece iar pe râul ăsta nenorocit? exclamă ea cu vehemență, încât se înecă și își vărsă cafeaua pe bluză.

O tăcere de moarte urmă după cuvintele ei. Jack o apucă de braț și o împinse pe potecă.

- Dar... ce faci?

- Te scot de aici înainte să te toace cineva bucățele.

- Pe mine? Dar ce-am făcut?

Jack știa că era mai bine s-o lase să plece și s-o uite. La ce bun să mai încerce să-i explice? Oricum, ea va pleca.

O prinse de umeri și privirea lui intensă îi mângâie îngândurată părul auriu, ochii albaștri și limpezi, gura încântătoare dar voluntară.

- Nu știu dacă vei vrea să mă asculți, dar sunt gata să-ți explic: oamenii aceștia și cu mine iubim fluviile și râurile, fie că se numesc Colorado, Yampa sau Dolores. Ne plac canioanele cu numele lor sălbatice: al „Disperării", Cataractele, Muntele despicat. Toate acestea reprezintă sportul, aventura și pericolului. Ne umplu de pasiune și ne riscăm viețile confruntându-ne cu ele. Dar tu, Abby, ție ce-ți place? Care este pasiunea ta? continuă el ridicându-i ușor bărbia.

- Ești nebun, murmură ea. Nici măcar nu știi cine sunt și ce fac.

Tăcu, magnetizată parcă de atingerea acestor degete. O mulțime de amintiri îi năvăliră în minte: hectare întregi de portocali cu parfumul lor persistent, biata

cocioabă din copilăria ei, părinții ei, un câine rătăcind pe un drum prăfuit... Ce-ar fi putut să-i spună? Toate aceste lucruri erau prea personale pentru ca să le împărtășească cuiva. Îi apăru în minte imaginea simpaticului ei restaurant, cu obloanele lui galbene și cu tăbliță pe care scria „Deschis" agățată de un geam.

Jack zări umbra de zâmbet apărută pe buzele ei. Distrat, el desena cu degetul cercuri pe obrazul proaspăt al lui Abby.

Foarte sigură pe ea, aceasta zise:

- Restaurantul meu!

- Un... restaurant? repetă el cu un aer sceptic.

- Da, restaurantul meu, insistă ea. Al meu. A fost la început doar un vis și acum, oamenii vin de departe, din împrejurimi, din locuri pe care tu probabil că nu le vei cunoaște niciodată, dar eu le știu. Pentru mine, numai asta contează. Nu mă aștept să mă înțelegi.

- Dar nici nu-mi lași timp s-o fac! Dumnezeule, ce caracter nesuferit ai!

- Mi s-a mai spus.

- Încearcă să-mi explici.

- De ce? replică ea ridicând din umeri.

- Pentru că trebuie. După o veche legendă indiană, atunci când ai salvat viața cuiva, o parte a acestei persoane rămâne cu tine pentru totdeauna. Și nu mi-ar place să mă plimb cu o necunoscută în inimă până la sfârșitul zilelor mele. Ție ți-ar plăcea?

Abby simți un nod în gât. Se așeză pe o piatră, cu brațele în jurul genunchilor.

- Am un restaurant în Mount Dora. Este aproape de

Disney World, în centrul Floridei. E un loc calm și prietenos, într-adevăr simpatic. I-am zis „Café Paradis". Eu sunt o bucătăreasă genială.... L-am deschis acum patru ani, m-am împrumutat până la ultimul bănuț, și a mers. Nu-mi vine nici mie să cred. De curând, chiar m-am asociat cu un partener care voia să investească niște bani, și m-am extins, am refăcut tot interiorul. O să-l redeschidem la începutul verii și va fi fantastic. Asta e!

Ochii îi străluceau de mândrie.

- Pare să fie grozav, zise el. O să am grijă să nu spun nimic rău despre restaurantul tău.

Abby își trecu mâna prin păr și întoarse privirea spre poteca pe care veniseră.

- Înțeleg ce vrei să spui. Nici râul tău nu-i prea rău. Să zicem că-i acceptabil.

Jack râse în hohote și îngenunche în fața ei.

- N-ai putea să spui „fantastic"?

Îi întinse o mână.

- Vino! O să te împac cu restul echipajului.

- Nu-i cazul, Jack. N-am vrut să supăr pe nimeni, dar scuzele mele tot n-ar folosi la nimic. Oricum, n-am să-i mai revăd. Pot crede despre mine ce vor.

Jack se simțea ciudat de încordat.

- De ce n-ai mai rămâme măcar o zi? Până ți se vindecă genunchiul...

- Ca să-mi atrag și alte neplăceri? zise ea, scuturând din cap.

- Dar prietena ta pare să vrea să mai rămână.

- Treaba ei! De altfel, nici nu suntem chiar atât de bune prietene. Elaine lucrează într-un mic magazin din

împrejurimi și ea m-a convins să-mi iau concediu când a aflat că voi închide restaurantul pentru renovare. Niciodată până acum n-am reușit să plec în vacanță. Elaine mi-a vorbit atât de frumos despre Colorado încât m-am lăsat convinsă. Dar ți-am mai spus, eu nu-mi asum niciodată riscuri.

Jack se aplecă spre ea și îi șopti cu vocea lui răgușită:

- Îi datorez mulțumiri Elainei.

Cu obrajii împurpurați, fata îl privi cu niște ochi imenși. Abby știa că acum el o s-o sărute și că acel sărut va fi diferit de toate celelalte de care avusese parte. Cu răsuflarea tăiată, așteptă o clipă, apoi fu străbătută de o străfulgerare de bun-simț. Era riscant, era o nebunie!

Apăsă cu putere palmele pe pieptul lui Jack.

- Aș face mai bine să mă duc să mă odihnesc puțin. Simt că mi se învârtește capul.

El se abținu să mai discute. Râul îl învățase că dacă se împotrivea curentului, risca să fie aruncat departe, pe când dacă îi urma cursul, era ca o plimbare în paradis.

Timpul și răbdarea erau de partea lui. O dorea pe Abby, chiar dacă nu știa prea bine cine este. Și el era bărbatul care obținea întotdeauna ce dorea.

Abby deja se îndepărtase.

- Pot să mă mai folosesc puțin de patul tău? Simt că mă lasă genunchii.

Fără să mai aștepte răspunsul lui, fără să se întoarcă, intră în cort, în timp ce el rămase țintuit pe loc.

XXX

După ce dormi puțin, Abby își petrecu restul dimineții și începutul după-amiezii într-un luminiș. Ajungea până la ea vuietul râului și zărea siluete mișcându-se pe mal, dar evită cu grijă să arunce vreo privire spre Jack Gallagher. La ce bun? Lucrurile importante și realizabile o așteptau în Florida, nu aici. De ce să-și zdrobească inima pentru ceva imposibil, ca atunci când visase la acea bicicletă roșie cu zece viteze pe când era doar o fetiță?

Stătea sprijinită de trunchiul unui pin, cu carnetul de crochiuri pe genunchi, cu un roman polițist bun la îndemână. Ocupații cuminți și solitare... Soarele aluneca printre ramuri și deplasa încet umbrele. Inima încetă să-i mai bată nebunește și mușchii ei dureroși se mai relaxară.

Deodată, Abby auzi zgomotul făcut de camioneta care cobora drumul întortocheat ce ducea în tabără. Se ridică cu grijă și porni în aceeași direcție.

Ajunse tocmai când Elaine și cei doi admiratori ai săi beau bere și râdeau în hohote. Ochii le străluceau de plăcere.

Elaine purta o eșarfă roșie legată de gât. Când o zări pe Abby, îi strigă:

- Draga mea, ai pierdut cea mai fantastică excursie! Nu ești supărată pe noi că nu te-am luat, nu-i așa? Cavalerul tău, aici prezent, ne-a spus că în mod sigur n-ai dori să vii și, oricum, încă dormeai când noi am plecat.

Abby roși.

- A avut dreptate. Am vrut să mă odihnesc astăzi. Dar mă bucur că voi v-ați distrat bine.

- Mâine, Tom și Bobby vor să ne ducă să facem o plim-

bare. Știu ei un drum minunat în parcul național din Munții Stâncoși. O să vii și tu?

- Nu, răspunse Abby, eu am de gând să iau primul avion spre Florida.

Șoferul era gata de plecare și toată lumea urcă în camionetă.

Abby tocmai pusese piciorul pe scară când simți o mână pe umăr. Se întoarse, se sprijini de metalul fierbinte al portierei și ochii ei întâlniră privirea lui Jack.

- De ce n-ai vrea să te răzgândești? murmură el.

Inima lui Abby bătea cu putere.

- Nu pot, oftă ea, nu pot.

- Nu-i drept ceea ce faci. Acum, eu am reușit să te cunosc puțin, dar tu nu știi nimic despre mine.

- Știu că tu mi-ai salvat viața și îți voi fi veșnic recunoscătoare.

- N-am nevoie de recunoștința ta. Ascultă-mă bine: am un metru nouăzeci, cântăresc optzeci și cinci de kilograme, am treizeci și cinci de ani, sunt celibatar. Credeam că n-am să mă însor niciodată, dar noaptea trecută te-am privit dormind, și mi-am zis: „Cum ar fi dacă aș fi însurat cu femeia asta?" Așadar, vrei să mai rămâi o zi?

Abby scutură din cap, incapabilă să scoată o vorbă.

- De ce nu vrei?

- Pentru că... n-are nici un sens. O zi în plus... este imposibil.

- Îmi place să încerc imposibilul.

- Mie nu. Nu. Trebuie să mă întorc acasă.

- Rămâi! Asumă-ți riscul!

- Ți-am mai spus că nu-mi place să risc. Și așa viața

este destul de dură. Eu sunt o persoană rațională...

Dar zâmbetul lui Jack îi făcu țăndări toată logica. Oftă adânc, își puse palmele pe pieptul lui Jack, dar nu putu nici să-l clintească. Îi simțea inima bătând sub palmă și căldura trupului lui îi frigea mâinile.

- Lasă-mă să plec, Jack. Te rog.

- De acord. Dar dacă te răzgândești, mâine îmi voi petrece toată ziua la hanul „Pinii înalți".

Capitolul 3

Hanul „Pinii înalți" era situat pe versantul unei coline acoperite de brazi, în spatele căreia se înălțau munții maiestuoși.

Înălțimea și asprimea lor o speriară pe Abby. În mintea ei se învălmășea totul: munții, Jack Gallagher și atracția-respingerea pe care le simțea pentru această natură sălbatică.

„Dă dovadă de puțin bun-simț, ia un avion cât mai repede , se îndemna ea în timp ce închidea geamul taxiului.

- M-am răzgândit. Du-mă la aeroport.
- Care aeroport, domnișoară?
- Cel din Denver. Grăbește-te.
- De acord. Sunt banii dumneavoastră...
- Așteaptă! exclamă ea.

Câți dolari risipise deja până acum?

- Aveți de plătit șaptesprezece dolari, domnișoară. Dacă mergem până la Denver, o să vă coste pe puțin cincizeci de dolari.

Fata însă nu mai asculta.

- Șaptesprezece dolari. Dar e mai scump decât două lăzi de compot de piersici, trei kilograme de pește

proaspăt și douăzeci de cutii de bulion.

- Ascultă, domniță: dacă o să mă lansez în comerțul alimentar, o să te sun. Ne ducem la Denver, da sau nu?

- În nici un caz! exclamă Abby.

Deschise brusc portiera, puse un picior pe pământ și scoase o bancnotă de douăzeci de dolari pe care o întinse fără tragere de inimă șoferului.

- Vacanță plăcută! îi ură șoferul.

Vântul murmura printre brazi și o ciocănitoare ciugulea un copac din apropiere.

- Salut! exclamă Jack trântind ușa verandei. Mă întrebam dacă o să vii sau ai plecat.

- O să plec, îi răspunse ea repede.

Îi aruncă însă o privire, și fu de-ajuns ca inima să-nceapă să-i bată nebunește. El era îmbrăcat în niște blugi, își suflecase mânecile cămășii până la coate și zâmbea galeș.

- Chiar n-ar fi trebuit să vin! exclamă ea întorcându-i spatele. Este un avion care pleacă la ora șapte și am să-l prind.

Abby simți privirea arzătoare a lui Jack în ceafă și nu se putu abține să se întoarcă.

- Hai, intră! O să i te prezint lui Pappy. Pregătim masa și după aceea ne ducem să ne plimbăm. Poate că în seara asta am să te duc la restaurant.

- Sunt de acord să luăm masa de prânz, dar atâta tot. După aceea, o să mă conduci la aeroport.

Tânăra era nervoasă și emoționată. Ar face mai bine să plece chiar acum. Acum. Dacă ar fi fost vorba despre oricare alt bărbat, ar fi făcut-o deja. Dar Jack Gallagher nu

era oricine.

XXX

Decorațiunile interioare ale hanului nu semănau deloc cu ceea ce-și imaginase ea; nici coarne de cerb, nici capete de bivoli sau rastel de arme, ci doar grinzi aparente și cuverturi navajo superbe și aspre. Pe rafturi scâteiau cristaluri iar pereții zugrăviți în alb erau împodobiți cu hărți și fotografii înrămate. Ferestrele dădeau spre o priveliște mai minunată decât orice tablou. Se zăreau vârfurile brazilor ce se legănau în voia vântului.

Ochii lui Abby străluceau.

- Cât de frumos este! Aș putea rămâne aici și să-mi imaginez că am văzut tot ce era de văzut în Colorado.

- N-ai fi departe de adevăr, interveni un bătrân slab, ridicându-se de pe o canapea adâncă.

Veselia îi îngustase ochii de un albastru deschis. Îi întinse mâna.

- Dumneata ești tânăra care are un restaurant în Disney World? Mă bucur să te cunosc.

Mâna pe care Abby o strânse nu mai avea decât două degete.

- Și eu, domnule Gallagher, mă bucur să vă cunosc.

- Gallagher? Ajunge un Gallagher în pădurea asta! Pe mine mă cheamă Stout. Nathaniel Stout. Asta mă face să râd de fiecare dată când îl rostesc. Dumneata poți să-mi spui Pappy. Trebuie să mă duc să pregătesc masa. Este ziua liberă a bucătăresei.

Se îndepărtă schiopătând spre bucătărie.

- Așteaptă! strigă Abby. E rândul meu să gătesc, ca să mă scuz și să-mi plătesc datoriile.

- În ceea ce mă privește, replică Jack, suntem chit. Prezența ta aici îmi este suficientă.

Ea lăsă să-i scape un mic țipăt de exasperare, apoi spuse, mai blândă și visătoare.

- N-are nici un sens, Jack. Nici unul.

- Ce vrei să fac? Să nu te mai privesc și să nu mă mai gândesc la tine? Să nu-mi doresc să te țin în brațe? Nu te teme; o voi face curând.

- Mă duc să pregătesc masa, bâigui Abby.

Jack o urmă în bucătărie, se opri în prag și o privi cum își leagă un șorț în jurul taliei de viespe.

- Sunt gata, Pappy, anunță ea.

- Bine. Poți să te apuci să faci o salată. Chiflele sunt în cuptor, dulceața în borcanul acela, și Jack a pus pe grătar niște păstrăv.

- În Florida, se spune o mâncare de fasole... o specialitate cu păstrăv...

- Servești așa ceva în restaurantul tău?

- Da. Și varză creață... și cozi de aligator.

Abby izbucni în râs văzându-le mutrele uluite.

- Astea-s mâncărurile care mi se comandă, feluri de mâncare gustoase din Florida începutului de secol. Eu încerc însă mai degrabă rețete mai noi. Ai un cuțit?

Jack îi întinse un cuțit ascuțit ca un brici. Mâinile lui Abby erau foarte îndemânatice și repezi, iar gândurile ei își luară zborul în cuvinte.

- Varietatea peștilor și a fructelor de mare pe care le aduc vapoarele este incredibilă! Moluște, rechini, morun,

creveți, scoici de toate felurile... Obișnuiesc să le fac cu sosuri de lămâie, de pepene verde, de portocale, de papaya. Cele mai multe dintre aceste fructe subtropicale se găsesc în Florida. Unul dintre vecinii mei a avut chiar ideea să cultive flori comestibile pentru garnisirea felurilor de mâncare. A creat niște năsturași care pot fi într-adevăr mâncați! Este extraordinar, nu?

- Poate că dacă ai fi capră, da, glumi Jack cu duioșie, pentru că nu voia să rupă vraja.

- Chiar îți place ceea ce faci, nu-i așa? zise și Pappy.

- Este toată viața mea.

Jack deslușì în zâmbetul ei mândrie și încăpățânare, dar și un oarecare regret pe care-l primi ca pe o lovitură de pumn în piept. Privirea i se întunecă.

- Ei, fetițo, mama ta te-a învățat să gătești? întrebă Pappy ca să mai risipească încordarea ce plutea în aer.

Ideea lui era atât de departe de adevăr încât ea nu se putu abține să râdă.

- Nu! Mama abia dacă avea timp să pregătească o mâncare de fasole dimineața, înainte de a se duce la lucru. Eu am descoperit cărțile de bucate în biblioteca școlii. Le citeam noaptea. Mă făcea să visez de parcă aș fi citit romane de dragoste. Poate pentru că mereu tânjeam după ceva nou, ceva exotic, delicios.

Jack aproape că o vedea pe această școlăriță cu părul blond plutindu-i pe umeri, visând la viitorul ei.

- Așa că te-ai hotărât să devii un bucătar celebru în lumea întreagă.

- Nu-ți bate joc de mine, îl implorà Abby punându-i un deget pe buze.

- Nu-mi băteam joc, murmură el cu buzele lipite de degetul ei.

Răsuflarea fierbinte a lui Jack se terminase de-a lungul brațului ei, până la inimă. Își retrase mâna și și-o ascunse în cutele șorțului.

- Am obținut o bursă, mi-am luat diploma în comerț, în timp ce lucram de noapte și în weekenduri la „Dunkin Donuts". După aceea am fost ajutor de bucătar la „Holiday Inn" și de acolo am reușit să devin directoare de restaurant.

- Trebuie să-ți fi fost tare greu, zise Jack.

- Bineînțeles! De când crezi că este ușor să-ți câștigi pâinea și să obții și o promovare?

- Asta depinde de ce înțelegi prin „a obține o promovare", îi răspunse Jack cu vocea lui calmă și răgușită care o înnebunea. Dacă înseamnă a dori să ai din ce în ce mai multe lucruri, cu siguranță că este greu.

- Înseamnă a vrea o viață mai bună, Jack. Să ai o casă a ta, să ai ce să mănânci. Să știi că celor pe care-i iubești nu le lipsește nimic. Nimic din toate astea nu-i ușor. De altfel, nici pe tine nu te văd trăind într-un cort sau într-o cabană. Aici este mai degrabă confortabil, nu?

Înainte ca ea să aibă timp să facă vreo mișcare, Jack își strecură mâna pe spatele ei și o conduse într-un colț.

- Sunt sigur că nu ți-a fost ușor.

Abby era incapabilă să răspundă și-i era greu să se țină și pe picioare. Pieptul lui Jack, robust și tare, era un perete pe care ea se putea sprijini și odihni. Căldura trupului lui o făcea să se topească și să tremure.

- Te rog. Nu încerca să fii tandru și înțelegător. Îmi

este destul de greu și așa.

- De ce? murmură el cu buzele în părul ei, în timp ce Abby își cuibărise capul pe umărul lui.

- Pentru că mă faci să simt niște lucruri pe care nu pot și nu vreau să le simt. N-am să te mai văd vreodată și mi-ar fi mult mai ușor să ne despărțim supărați.

- Și dacă eu nu sunt de acord?

- Am să mă descurc singură, răspunse Abby, eliberându-se.

- Oaspeții hanului vor coborî în câteva minute, îi întrerupse Pappy.

Jack o cuprinse pe Abby de umeri și o conduse în sala de mese. O familie din Kansas City și o pereche de tineri căsătoriți, cu un aer vesel și înfometați, erau deja la masă. Ceilalți turiști plecaseră să se plimbe prin marele parc național, luând cu ei coșuri cu mâncare.

Abby se servi din toate felurile puse pe masă. Privirea insistentă a lui Jack o făcu să-și ferească ochii. Avea impresia că era transparentă, că Jack vedea în ea ca într-o carte deschisă și lucrul ăsta o irita. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, în ciuda eforturilor ei de a rămâne calmă.

Dar, foarte repede, se lăsă furată de magia bucătăriei, bucuroasă că poate gusta noi feluri de mâncare, arome noi, și să adune frânturi de informații pentru cartea ei de rețete culinare pe care o avea deja în minte.

Privirea arzătoare a lui Jack continua să-i mângâie îndelung părul, obrajii, buzele. Abby abia dacă mai putea să înghită, să respire.

Pappy pomeni de o excursie nebunească făcută cu caiacul prin canion și Abby îl imploră pe Jack să-i

povestească.

- Nu merită. S-a întâmplat acum un secol...

Bătrânul începu să râdă.

- Jack face lucrurile de plăcere, nu ca să vorbească despre ele. Suntem la fel amândoi; niște rebeli. Mie îmi plăceau la nebunie avioanele. Am transportat cu ele poșta, am zburat pe o aripă survolând bâlciurile din ținut. Nu-mi era gândul decât la zbor. Dar acum, încep să devin o ruină; mai întâi degetele, apoi afurisitul ăsta de picior.

Lovi cu lingura în picior și Abby tresări.

- E de lemn! Nu-i cazul să faci mutra asta tristă, fetițo. Am trăit viața care mi-a plăcut și când am început să îmbătrânesc, l-am întâlnit pe Jack, în Wyoming. Tocmai terminase universitatea și făcea niște vagi cercetări geologice. Imediat mi-am dat seama că suntem din aceeași rasă. Își fracturase clavicula coborând un râu în caiac, și i-am zis că dacă vrea să vadă râuri adevărate, ar face mai bine să vină în Colorado înainte să moară pe undeva. Jack a înțeles însă foarte bine că eu aveam nevoie de ajutor, dar nu îndrăzneam să i-l cer, din mândrie. El a transformat cocioaba mea veche într-un han, cu mâinile lui. Pentru ca să pot trăi și eu în sfârșit într-un loc convenabil. Se ocupă de mine și de locul ăsta mai bine decât oricare fiu.

Jack își plecase privirea.

- Ceea ce voiam să spun, adăugă Pappy, este că Jack iubește râurile așa cum iubeam eu avioanele. Să-i ceri să-ți arate niște hărți.

Eliberat de emoția pe care cuvintele lui Pappy o făcuseră să se nască în sufletul lui, Jack se lăsă pe speteaza

scaunului și spuse:

-Abby n-are chef să se uite acum la hărți. De altfel, ea detestă râurile.

Tânăra protestă vehement.

- Precizează că este vorba de râurile din Colorado, pline de cataracte, de gropi adânci și de nebuni care le coboară în minuscule bărci de cauciuc sau caiace cât un băț de chibrit!

- Mai cunoști și alte râuri?

- Da. Râuri mai lenești cum sunt Swanee sau Wekiwa. Ele traversează mlaștinile cu copaci exotici și șerpuiesc printre lianele ce atârnă din stejari. Nu vi se pare că au nume frumoase, în ciuda aligatorilor care fac plajă pe malurile lor?

Le făcu amândorora cu ochiul și cei doi izbucniră în râs, fermecați.

Pappy insistă să strângă el masa și Abby se duse împreună cu Jack afară. Se așezară pe treptele verandei. Un vânticel răcoros se juca prin buclele ei aurii, aruncându-i-le pe față.

- Nu mă mai privi așa, îl rugă ea, cu obrajii în flăcări.

- Așa cum?

- Știi foarte bine. Încetează.

- Altfel cum o să-mi amintesc de chipul tău, Abby?

Jack își întoarse privirea spre munți.

- Să știi că privesc crestele acestor munți și kilometri de apă învolburată în același fel. Ceva anume din toate astea vorbește inimii mele.

- Te rog, Jack, fii drăguț, vorbește-mi despre altceva, despre casa asta, despre bărci, despre întâlnirea ta cu

Bear Dempsey... Despre câți turiști cad în apă, despre munții de colo, cărora le aparții...

- Află că nu sunt Omul Zăpezilor! Sunt și eu un tip civilizat!

- Da. Dar îți asumi niște riscuri și ai putea să mori. Nu te văd trăind în altă parte.

- E nostim ce spui. Tocmai mă gândeam să fac o călătorie în Florida.

Abby zâmbi înduioșată.

- Ești prea mare pentru cei din Sud. Tu ai nevoie de munți, ca fundal. În Florida, stolurile de flamingo roz și-ar lua zborul dacă te-ar vedea!

- Foarte drăguț! exclamă el ciufulindu-i părul. Credeam că ești în stare să vezi totul cu o privire cinstită.

- Dar sunt sinceră! Pentru mine, vei fi întotdeauna mai înalt decât oamenii obișnuiți.

Își ascunse fața în mâini, și Jack o atrase spre el cuprinzându-i cu brațele umerii ce-i tremurau.

- Ce ai, Abby? Spune-mi.

- Cu tine, aici, nu mai știu deloc cine sunt, îi răspunse ea. Mă joc de-a școlărița care flirtează, când eu sunt o femeie de douăzeci și nouă de ani, cu responsabilitatea unei afaceri pe umeri. O persoană serioasă și muncitoare.

- Poate că mai ești și altceva.

- Poate. Dar nu este nici momentul, nici locul să descopăr asta. Peste patru ore voi fi în avion. Mă voi întoarce la restaurantul meu, iar tu vei rămâne aici, cu bărcile tale.

El o strânse atât de tare în brațe încât sânii lui Abby se zdrobiră de pieptul lui.

- Ce mod ciudat de a avea o discuție, Jack.

- M-am săturat de discuții. Eu nu sunt prea vorbăreț.

Gura lui puternică și proaspătă atinse buzele lui Abby care erau noi precum catifeaua.

- N-am să te las să pleci, este imposibil.

Un fior de dorință mai alungă tristețea fetei care presăra pe chipul lui Jack zeci de sărutări.

- Nu poți să faci nimic.

- Am să te fac să uiți de Florida.

Abby întinse mâinile spre cer.

- Vezi cerul acesta? În Florida, el se întinde la nesfârșit și nori uriași, asemeni unor munți îngrămădiți unii peste alții, se revarsă dinspre golf.

Jack îi mângâie cu vârful limbii pielea fină a gâtului.

- Auzi pasărea asta? Acasă la mine, într-un portocal, am o coțofană care știe să imite cântecele tuturor păsărilor din lume.

Abby își trecu brațele pe după gâtul lui.

- Simți aerul acesta? În Florida el este cald și înmiresmat cu parfumuri de de hibiscus și iasomie. Face să freamăte palmierii pitici și-ți mângâie pielea asemeni unui îndrăgostit.

Jack o sărută pe gură și alunecă mâinile pe pielea ei caldă, cu o tandrețe infinită.

Abby îi răspunse cu înflăcărare la sărut. Buzele ei lacome se lipiră de ale lui sorbindu-i sărutările, căldura lor, dulceața lor. Sărutul lui Jack deveni mai sălbatic, mai exigent și un val de dorință fierbinte îi inundă pe amândoi.

- Încetează, Jack, te rog! gemu ea brusc. zbătându-se

în brațele lui. Nu trebuie...

- De ce? Tot trupul meu este de altă părere...

- Și al meu, șopti ea, strângându-se și mai mult la pieptul lui. Tocmai de aceea nu trebuie. Pentru că mi-o doresc prea mult...

- Incredibil! Ce puritană ești! Nu cumva dormi și pe un pat de cuie?

- Unde și cum dorm eu, n-am să-ți spun, îi replică Abby care tremura puțin.

Apoi, cu o voce mai calmă, continuă:

- Jack, de ce nu mi-ai arăta tu hărțile alea despre care vorbea Pappy?

- Pentru că n-o să-ți placă.

- Exact de așa ceva am nevoie acum: de ceva care să nu-mi placă. Doar dacă nu cumva vei prefera să mă însoțești? Ar avea același efect.

El o luă de mână fără un cuvânt și o duse în camera lui, mobilată doar cu un pat și un dulap mare de stejar. Ferestrele dădeau înspre crestele munților și Abby recunoscu hărțile râurilor, care acopereau unul din pereți, asemănătoare cu acelea pe care le studiau „șoarecii de râu" în tabăra lor de bază.

- Ce înseamnă acele astea?

- Ele marchează râurile pe care le-am parcurs deja.

- Dar culorile?

- Nivelul de dificultate al curenților. Verdele corespunde primului grad: începători, valuri mici, trecători ușoare.

- Nu sunt prea multe verzi. Dar roșul? Există mai multe, zise ea pe un ton sarcastic care-l făcu să se

încrunte.

- Ți-am zis că n-o să-ți placă.

- Nu-ți face griji.

- Culoarea roșie înseamnă gradul cinci: specialiști, curenți repezi și lungi și foarte violenți, pantă abruptă, dificultate mare.

- Și asta? continuă ea, cu o privire provocatoare, prinzând între degete un ac de culoare neagră.

- Gradul șase: dificultate extremă, traseu aproape imposibil, foarte periculos.

- Bănuiam eu! Exact pentru mine...

Își îndreptă arătătorul spre fotografiile în alb și negru prinse pe perete.

- Și în plus, ia uită-te și la fotografiile astea! Același zâmbet triumfător în toate, în ciuda tăieturilor și rănilor!

- Încetează! Sunt încă în viață, nu? mormăi Jack atrăgând-o spre el.

Îi ridică ușor bărbia, o privi și își trecut mâna prin părul ei mătăsos. Când îi atinse ceafa caldă, se simți străbătut de un fior. La rândul ei, Abby îl strânse ușor de umeri simțindu-i prin cămașă căldura trupului.

- Ai grijă de tine, te rog, zise ea.

- Rămâi, și voi avea grijă de mine.

- Poftim?! exclamă ea cât se poate de serios.

- Rămâi!

- Nu pot. Trebuie să mă întorc acasă, Jack. Se vede că nu mă cunoști deloc. Am și eu visele mele. Vise rezonabile pe care mi le voi realiza prin muncă. Și mai am și responsabilități, părinții și o soră pe care-i ajut s-o crească.

- Atunci, am face mai bine să plecăm, replică el pe un

ton sec și aspru.

- Așa cred și eu. O să-i spui tu la revedere lui Pappy din partea mea.

xxx

În mașină nu schimbară decât câteva cuvinte. Pe marginea drumului, o căprioară cu iedul ei păștea și Jack opri mașina pentru ca Abby să-i poată privi îndeaproape. Aveau ochii mari, negri și umezi, și picioare subțiri, fragile, care o încântară. Jack claxonă ușor și se îndepărtară împreună, sărind grațios.

- Pot să te conduc mâine la aeroport? întrebă el în timp ce parcă mașina în fața motelului lui Abby.

- Nu, e mai bine să nu vii.

- Poate că totuși ne vom revedea.

Lui Abby îi fu frică să nu-i observe el lacrimile din ochi și-și întoarse capul. Îi venea greu să vorbească.

- Nu cred. Tu mai ai de înfruntat niște râuri, iar eu, am de condus un restaurant. Dar oricum, a fost amuzant.

Coborî din jeep și trânti portiera.

- Nu, n-a fost, îi replică Jack rămânând nemișcat.

Mâna i se odihnea pe speteaza scaunului de pe care Abby tocmai coborâse, iar cu cealaltă strângea volanul din toate puterile. O privi cu intensitate, îi făcu un semn, apoi demară în trombă și dispăru într-o clipă.

Capitolul 4

„Pește, crevete, portocale, Jack..." Toate astea i se învălmășeau în minte. Se sprijini de bufetul din bucătărie. Jack... Abby simțea un nod în gât și inima îi era sfâșiată de durere. Îi lipsea Jack îngrozitor...

La o săptămână după redeschiderea restaurantului, tânăra avea cămările pline cu provizii, dar inima îi era goală.

„Ar fi trebuit să mă culc cu el, da, așa ar fi trebuit. N-aș fi avut mai multe regrete ca acum, gândi ea lipindu-și obrazul de peretele proaspăt zugrăvit. Cel puțin, aș fi rămas cu o amintire".

- Am auzit bine „amintire"? bombăni asociatul ei. Să nu-mi spui că ai uitat să cumperi ceva. Este imposibil. Ai cumpărat jumătate din ceea ce se vindea în piață și ai destule conserve cât să hrănești un regiment întreg.

- Simon, replică Abby, trebuie să ai mereu provizii pentru ca restaurantul să meargă.

- Trebuie mai mult decât atât, scumpo. Trebuie energie. Și noroc că eu am așa ceva, pentru că tu îmi pari mai degrabă istovită, cu cearcănele alea și cu cutele din jurul frumoasei tale guri. Eu credeam că vacanțele sunt făcute pentru ca omul să se relaxeze. Tu te-ai întors și mai posacă.

- Pentru că am descoperit la întoarcere că tu nu făcuseși nici jumătate din ceea ce mi-ai promis că vei face. Acum trebuie să muncesc eu ca să recuperez întârzierea.

Simon protestă.

- M-am străduit cât am putut, închipuie-ți! N-ai observat că avem acum cea mai bună pivniță de vinuri din Lake Country?

- Dar n-avem nevoie să avem cea mai bună pivniță de vinuri... oftă Abby. Nu vreau să mă cert cu tine, Simon. Vreau doar ca lucrurile să meargă bine.

- O să meargă, îi răspunse Simon trecându-și ușor brațul pe după umerii ei. Ia spune, am o ședință în după-amiaza asta la Miami; ce-ai zice să închizi mai devreme și să mă însoțești? Am putea să mergem după aceea să cinăm.

Abby îl privea, nedumerită.

- Dar tocmai ți-am spus că nu-mi văd capul de treabă. Tu nu rămâi să mă ajuți?

- Nici gând, replică el aranjându-și cravata. Eu sunt doar finanțatorul, nu? Așa ne-am înțeles.

Ieși nonșalant din încăpere, cu un ușor zâmbet trufaș pe buze.

Abby înjură în gând apoi adună restul de alimente și intră în bucătăria absolut înnoită care era superbă, și imediat se simți reconfortată.

- Trebuie să învăț să nu mă mai las impresionată de el, își promise ea.

Adevărul era că fără banii lui Simon, n-ar fi putut niciodată să-și ofere această nouă bucătărie, care era cheia tuturor viselor sale; să facă un restaurant de succes, să

câștige bani, să-și poată plăti facturile și pe cele ale părinților ei, poate chiar să economisească ceva.

Deschise ușa uriașului frigider și scoase peștele, apoi se apucă de lucru. În câteva minute, Abby îl decupă în fileuri, îl sără, piperă și îl puse pe foc. Un zâmbet mulțumit îi șterse cuta de îngrijorare ce se formase în jurul gurii. Începu să fredoneze o melodie populară și să bată ritmul cu o lingură de lemn.

Soarele străpunse norii albi și o rază străluci prin fe

reastră, de parcă și natura se armoniza cu fragila ei liniște interioară.

„Nu sunt nici bogată nici celebră, viața mea n-are nimic fascinant, dar știu să gătesc", își zise ea.

Ușa din celălalt capăt al bucătăriei se trânti și în încăpere intră o adolescentă în blugi și într-un tricou roz.

- Salut, surioară! Ce mai faci? N-am reușit să te văd nici cinci minute de când ai venit. Bucătăria ta e genială.

- Jeanette, remarcă Abby râzând, blugii ăștia prea strâmți nu sunt buni pentru circulație!

- Încetează, Abby! izbucni adolescenta. Vorbești ca mama. Dar e mai rău, pentru că ar trebui să porți chiar tu unii de-ăștia, și să te distrezi un pic.

- Dar mă distrez... Doar că, dacă n-am grijă, o să mi se taie sosul.

- Dacă n-o să te mai oprești din muncă, o să ți se „taie" chiar viața. Dar Simon nu-i aici?

- Simon?

- Mă enervează. Tot timpul mă privește, așezat într-un colț. Eu nu l-aș putea suporta ca asociat.

- Sper că nu ți-a făcut avansuri?

- Nu, nu. Face el pe bărbatul teribil, dar cred că-i e frică de tine.

Cineva claxonă. Jeanette traversă bucătăria alergând și scoase capul pe geam.

- Vin acum!

- Credeam că ești singură.

- Nu, mă duc la un picnic cu Tige și Willy.

- Și examenele? Le-ai luat?

- Păi, cred că da. De fapt am trecut pe-aici să te văd și să te întreb dacă n-ai putea să-mi împrumuți niște bani?

- Credeam că ți-ai găsit de lucru?

- Încă nu. M-am prezentat la Mac Donald și la Burger King. N-am nici o preferință, zise ea zâmbind.

Nepăsarea surorii sale îi smulse lui Abby un oftat. Scoase o bancnotă din buzunar și i-o întinse.

-Nu mi-i prezinți pe prietenii tăi?

- Ba da, firește. Or să-ți placă.

Jeanette îi invită înăuntru pe cei doi amici. Cu părul lor lung, cu blugii strâmți, cu zâmbetul larg și cu farmecul lor, erau replica ei exactă la masculin.

- Sunt încântată să te cunosc, Tige, zise la întâmplare Abby.

Cel mai blond dintre ei, strânse mâna să i-o zdrobească. Celălalt făcu la fel.

- Eu sunt Willy. Părinții mei cinează deseori aici. Nu mă aduc și pe mine pentru că spun că mănânc mult, dar mereu zic că ești un bucătar extra!

- Spune-le că redeschidem restaurantul vineri și că voi fi bucuroasă să-i văd aici, răspunse Abby încântată.

- De acord. Am face bine să plecăm. Apropo, adăugă

Jeanette, mama vrea să vii să iei cina cu noi, sau poate micul dejun. I se pare că muncești prea mult.

- Spune-i că o să încerc, zise Abby închizând ușa în urma lor.

xxx

Era trecut de ora două când sună telefonul. Abby își șterse mâinile de șorț și ridică receptorul.

- Alo! zise ea cu vocea-i melodioasă.

- Abby?

Inima încetă să-i mai bată. Puse mâma pe receptor, în speranța că el nu-i va auzi respirația precipitată.

- Jack, murmură ea într-un suspin de speranță și de teamă.

- Da. Ce mai faci?

- Bine...

Vocea lui Abby devenise ascuțită, lacrimile îi înțepau ochii și simțea un nod în gât. Se bâlbâi de emoție.

- N-ar fi trebuit să ma suni, este... e o prostie. De ce m-ai sunat?

- Pentru că-mi lipsești și vreau să te revăd.

- E imposibil.

- Ba nu. Sunt aici. Vino să mă iei.

- Ești... unde?

- La aeroportul internațional din Orlando, dacă mă iau după ce scrie pe panouri. Vii să mă iei, sau iau un taxi?

- Nici una nici alta, îi replică ea, sufocată. Ia din nou avionul spre Colorado, Jack. Întoarce-te la râurile tale, la prietenii tăi, la Pappy.

- Dar eu pe tine te vreau.

Emoția o făcea să-și piardă capul. Cum să mai poată gândi limpede când simțea că-i fuge pământul de sub picioare?

- Nu mai pierde vremea cu discuții, continuă el. N-am să plec înapoi până nu te văd. Dacă pornesc pe jos, voi ajunge la tine în aproximativ șapte ore.

- Nu te mișca de-acolo! urlă ea. Vin să te iau. Unde ești?

- La Continental Airlines. Poarta 47.

Abby tremura de disperare amestecată cu fericire. Jack era aici. Într-o oră, va putea să-l vadă, să-l atingă, să-i guste sărutările. Nimic altceva nu mai avea importanță.

- Jack, o să mi-o plătești! se jură ea.

Cuvintele ei răsunară ca un ecou în bucătărie, sfidând-o parcă. Dar inima o îndemna să se ducă să-l aducă imediat aici pe acest bărbat.

xxx

În lumina orbitoare a după-amiezii, autostrada se întindea ca o panglică albă. Pe drumul spre aeroport, ea traversă o zonă de lacuri și coline unduitoare, plantate cu arbuști de un verde crud. Micile orășele prin care trecea vor fi curând înghițite de Orlando.

Abby o luă pe breteaua ce ducea în zona sosirilor. În clipa când tocmai reperase un loc de parcare, Jack trecu de ușile duble și apăru în plin soare. Îl văzu punându-și mâna streașină la ochi ca să se protejeze, și zâmbind când o zări.

Inima ei se opri iar... apoi o luă razna. Jack înconjură

în viteză mașina, își lăsă sacul de voiaj să-i cadă de pe umăr, deschise portiera și o ridică în brațe pe Abby.

Ea se agăță de el și dădu capul pe spate pentru a se bucura din plin de sărutările lui. Buzele înfometate a lui Jack se apăsară cu putere peste ale ei, pe obraji, pe pleoape, pe gât. Mâinile i se încleștaseră pe umerii fetei care se ridicase acum pe vârful picioarelor. Totul în jurul lor dispăru. Ea se abandonă deliciosului extaz al sărutului lor, se lipi de trupul lui fierbinte, cu mușchii încordați.

Reușiră până la urmă să se desprindă unul de altul și se priviră îndelung, cu un amestec de surprindere și dorință.

- Draga mea, a meritat să fac trei mii de kilometri!

- Chiar și trei milioane! Este minunat, șopti ea.

Ochii lui Jack se plimbară încet pe chipul ei.

- Avem o problemă a naibii de grea...

Abby încuviință din cap.

- Înțeleg ce vrei să spui, Jack.

- Ah, da? Îmi citești gândurile?

- Da. Ar fi fost mult mai simplu dacă ai fi coborât din avion, m-ai fi sărutat, și ne-am fi spus după aceea, că, iată, ce mare scofală...

- Dar nu s-a întâmplat așa! Inima mea pur și simplu a explodat, la fel ca ultima oară când ne-am văzut. Și a ta la fel. Nu poți să negi...

- Bun! șopti ea cu un zâmbet șiret.

- Spune-i soartă sau destin... cum vrei tu.

- Nebunie trecătoare? propuse ea. Jack, este incredibil. N-ar trebui să fii aici. Și nici eu. Și așa sunt în întârziere cu toate.

- Uită că eu sunt aici, zise el arătându-și sacul pe bancheta din spate a Dodge-ului și urcând alături de Abby.

Mașina păru dintr-o dată minusculă. El se sprijini de portieră și își puse mâinile sub cap.

- Dă-i drumul! Sunt al tău.

Jack nu-și desprindea privirea de Abby.

- Mai bine privește peisajul, îi sugeră ea. Ne aflăm în centrul Floridei. Disney World este spre sud.

- Când am văzut toate vitrinele aeroportului numai Mickey și Minnie, am crezut că am aterizat la Disney World! Tot Orlando arată așa?

- Nu. Este un oraș mare și zgomotos, cu zgârie-nori și periferii ce nu contenesc să se întindă. Dar acolo unde locuiesc eu, casele sunt mici și primitoare, iar plantațiile de portocali sunt imense. Există mai mult de o mie de lacuri și de ferme în care se cresc cai.

- Mulțumesc, stimate ghid, glumi Jack.

- Jack, eu muncesc... aproape în toate zilele și toată ziua.

- O să-ți faci totuși puțin timp pentru un oaspete în trecere?

Ideea o înfioră și schimbă subiectul.

- Unde ai de gând să stai?

- La tine, răspunse el cu un aer degajat.

Abby luă piciorul de pe accelerație.

- Poftim? Nici nu se pune problema! Eu locuiesc într-un orășel unde toată lumea mă cunoaște și știe că locuiesc singură.

- N-ai decât să le spui că sunt un văr de-al tău, sau un

unchi, sau un nepot...

- Ești nebun! Toată familia mea locuiește într-un sătuc de două sute șaptesprezece locuitori și toată lumea știe ce mănâncă vecinul lui la micul dejun!

- Nu poți să mergi mai repede de treizeci pe oră? Parcă am fi într-o remorcă.

Abby se enervă.

- Îți dai seama ce mă îndemni să fac? Să fim raționali: te conduc înapoi la aeroport și n-ai decât să te duci să vizitezi Disney World.

Întoarse mașina și se strecură în fluviul de autoturisme ce se îndreptau spre sud. Degetele ei băteau nervoase volanul.

. - Găsește un hotel, și dacă n-o să te duci înapoi și dacă o să mai ai chef, ne vedem luni.

Jack deveni dintr-o dată serios.

- Ascultă-mă: nu pot să stau prea mult timp. Sezonul va reîncepe curând și vacanța mea este foarte scurtă. Bear se ocupă de bărci, am angajat doi studenți să se ocupe de han, dar nu pot să stau departe de Pappy prea mult timp. Să nu stricăm aceste câteva zile de care dispun.

Abby simți că hotărârile ei „ferme" se topesc ca zăpada la soare.

- Îți promit că am să fiu cuminte, adăugă el. O să găsesc vreun râu-două să mă ajute să-mi pierd timpul cât ești tu ocupată.

- Îmi promiți?

- Îți promit, se jură el.

Jack avu norocul că Abby nu putu să-i vadă privirea cenușie. După câteva clipe de ezitare, întoarse din nou

mașina și se îndreptă spre Mount Dora și „Café Paradis".

XXX

Locul era mai degrabă animat pentru un restaurant în curs de renovare. Sprijinit de camioneta plină de lăzi cu gheață care se topea picătură cu picătură, vânzătorul de pește fuma o țigară în compania celui ce adusese rufele curate, în timp ce Betty Hogan de la Camera de Comerț admira mușcatele și zugrăveala proaspătă împreună cu Candy Mislap de la Consiliul pentru dezvoltarea economică.

La vederea acestora, Abby bâigui, speriată:

- Jack, îmi vine să te omor! Ia mașina, găsește-ți o cameră și, sună-mă mâine.

Tânăra se scuză față de fiecare dintre cei ce o așteptau și-i invită în restaurant, fără să arunce nici o privire în urmă. Câteva clipe mai târziu, îi servi pe toți cu celebra ei limonadă.

- Iertați-mă, dar mă duc să preiau comanda lui Harry înainte ca peștele lui să se frigă la soare, se scuză Abby.

În clipa în care ea închidea ușa bucătăriei în urma ei, Jack Gallagher intra în „Cafe Paradis" pe ușa principală. Discuțiile se întrerupseseră și toată lumea își îndreptă atenția înspre el. O asemenea „pasăre" era rară prin ținutul Mount Dora...

Cu chipu-i frumos strălucind de sudoare, cu cămașa lipită de mușchii puternici ai spatelui și cu umerii săi lați, practic astupase toată ușa.

Femeile se întrebau dacă nu cumva era periculos,

lucru pe care bărbații ar fi pariat.

Jack, cu un zâmbet mulțumit pe buze, străbătu încăperea și se apropie de cei dinăuntru.

- Eu... noi... restaurantul nu este încă deschis, domnule, murmură Candy, cucerită de zâmbetul lui.

Jack își luă un scaun.

- Știu, răspunse el. Voiam doar un pahar cu apă.

- Vă aduc eu unul, propuse Betty ridicându-se brusc.

Femeile schimbară niște priviri pline de subînțelesuri și își ținură răsuflarea. La Mount Dora nu se întâmpla niciodată nimic.

- Mulțumesc, zise Jack. Vin tocmai din Colorado. Sunt un prieten al lui Abby. Mă numesc Jack Gallagher.

În clipa aceea, Abby deschise ușa bucătăriei, simți un nod în gât și se apropie de grup.

- Mă bucur că ai făcut cunoștință cu prietenii mei. Voiam să ți-i prezint dar am crezut că ești grăbit să te întorci la motelul tău.

- Așa este, îi răspunse el fixând-o cu privirea lui arzătoare. Dar ai dispărut atât de repede încât nici n-ai avut timp să-mi spui unde este acesta.

Abby ridică bărbia, înfruntându-l.

- Ar fi mult mai simplu dacă ți-aș arăta pe hartă. Există una în mașină.

El o urmă în parcare. Asfaltul se topea în soare și aerul era atât de cald încât abia respirai.

- Aș dori atât de mult să înceapă ploile! se plânse Abby. Atunci se răcorește totul.

- Nu mi-ai spus cât e de cald pe-aici, draga mea.

- De ce aș fi făcut-o? Nu mă așteptam să te revăd.

Jack șterse sudoarea de pe fruntea tinerei cu un gest plin de intimitate.

- Ce crimă ar fi fost să nu ne revedem!

- Te rog, Jack. Acum trebuie să mă întorc.

- Știu. Am plecat. Pot să te văd mai târziu?

- Nu știu. Eu va trebui să trec pe la părinții mei, dar mașina o să fie la tine.

El îi luă cu delicatețe mâna și i-o ținu în palme.

- Liniștește-te, Abby. N-am venit aici să-ți fac vreun rău. Dacă vrei într-adevăr să mă întorc în Colorado, spune-mi-o acum, și plec.

- Nu, nu asta vreau, murmură ea cu ochii umbriți de dorință.

- De acord. Atunci, ne vedem curând.

- Mâine.

- Cum vrei tu.

Urcă în mașină și, în timp ce el se depărta, Abby se întoarse la treabă.

Capitolul 5

Abby încuia ușa de la intrarea în restaurant tocmai când farurile taxiului pe care-l chemase măturau parcarea. Se întoarse și scoase o exclamație de surprindere, pentru că observase cu bucurie Dodgeul său în mijlocul parcării. O siluetă întunecată se zărea în spatele volanului.

Abby îi făcu semn taxiului să plece și se repezi spre mașină.

Aruncă o privire înăuntru și-l văzu pe Jack adormit la volan, cu capul dat pe spate. Lumina slabă a unui felinar cădea pe o șuviță rebelă de pe fruntea lui. Era atât de frumos încât lui Abby i se tăie răsuflarea. Fără să-și dea seama, îi atinse obrazul cu vârful degetelor.

- Ce? mormăi el. Uf! Nu puteai să mă anunți?

- Iartă-mă că te-am speriat, zise ea râzând, prea fericită ca să se simtă vinovată. Ce faci aici? Te credeam dormind în vreun motel sau privind la televizor.

Abia atunci văzu tăietura de pe fruntea lui și sângele uscat din sprâncene, dunga deja vânătă care-i străbătea obrazul. Teama îi tăie răsuflarea.

Dumnezeule! Ce-ai pățit?

El îi zâmbi obosit.

- Nimic grav. Urcă, și am să-ți povestesc prima mea zi petrecută în Florida.

- Nu cred că sunt pregătită să ascult.

- Nu-i nimic. Nici eu nu eram pregătit pentru asta.

- Dă-te la o parte, Jack, am să conduc eu.

El își mută trupul puternic și musculos, dar Abby tot îi simți coapsa lungă și tare lipită de a ei. Apropierea aceasta o făcea dintr-o dată timidă.

- Ce s-a întâmplat? Porniseși să cauți o cameră.

- Și am descoperit un râu.

- Jack!

- Căutam într-adevăr o cameră și am dat peste lacul Eustis, atât de liniștit, atât de adânc... Niște păsări cu picioare lungi mergeau pe mal, la doi pași de șosea.

- Erau bâtlani, oftă Abby, în timp ce mașina intra pe șosea.

- Știu. Am început să-i întreb pe niște pescari despre lac, despre cum merge pescuitul, despre râurile din zonă, și m-am trezit nici eu nu știu cum, coborând pe canalul Dora într-o canoe cu un necunoscut. Abby, era o frumusețe! Copacii aceia groși și întunecați de pe mal care se aplecau spre suprafața apei...

- Stejari.

- Da. Crengile lor erau acoperite de mușchi ca într-un film cu Tarzan. Căldura făcea ca suprafața apei să pară o oglindă. Și apoi... continuă el cu o privire nevinovată.

- Și apoi?

- Am zărit un aligator. Eram atât de emoționat încât atunci când m-am ridicat ca să-l văd mai bine, am dat cu capul de o creangă groasă și am căzut în râu.

- Jack! Pentru numele lui Dumnezeu! Dacă era într-adevăr un aligator, te-ar fi făcut bucăți.

- Era un aligator, dar se pare că eu l-am speriat de moarte. Când a văzut „șoarecele ăsta de apă" atât de musculos îndreptându-se spre el, a dat o lovitură zdravănă cu coada și a șters-o.

Își trecu degetele prin părul lui Abby și adăugă râzând:

- Nu-ți face griji pentru mine. Nu mi s-a întâmplat mare lucru și scap cu ușurință de necazuri.

Degetele îi alunecară sub gulerul rochiei.

- Așadar, ai putea să mă suporți noaptea asta?

- Am de ales? întrebă Abby cotind pe un drum pietruit ce ducea la zona de parcare a rulotelor în care locuia și ea; zâmbea în întuneric. Am ajuns. Intră fără să faci zgomot. Vecinilor mei le place liniștea, dar le plac și mai mult cancanurile și eu nu vreau să le dau motive să bârfească.

El se opri în mijlocul minusculei „camere de zi", ridică brațul și atinse tavanul.

- E drăguț aici, zise el privind în jurul lui.

Lui Abby locul i se părea extrem de mic, acum că-l vedea prin ochii lui Jack.

- Mulțumesc. A fost o ocazie. Rulota a aparținut unui pescar care s-a hotărât să plece în Caraibe cu vasul său. Pe vremea aceea, eu locuiam într-o cămăruță de deasupra băcăniei. Când am aflat prețul rulotei, m-am repezit și am cumpărat-o cu tot ce este în ea: mașina de gătit, scaune și o enormă colecție de undițe pe care o am și acum.

- După câte înțeleg, a fost afacerea secolului.

Jack o privea cu un amestec de umor și admirație,

cucerit de energia ei.

O prinse cu mâinile lui imense, o atrase spre el și-i simți căldura sânilor. Fata își ridică fața pentru ca el s-o poată săruta. Buzele calde și ferme ale lui Jack se lipiră de ale ei și curând își dovediră lăcomia. Abby nu se dăruise niciodată cu atâta frenezie. Oboseala începea s-o părăsească.

Dar fură întrerupți de un mieunat agresiv. Doi pisoi grăsuți veniră să se așeze la picioarele lui Abby.

- Ți-i prezint pe Ștrengar și pe Pungaș. Nu suportă să fie ignorați.

- O să-mi amintesc.

- Potoliți-vă, dragii mei. Sunt aici și vă iubesc. Acum o să vă pregătesc de mâncare. Dar ție, Jack, ți-e foame?

- Nu, mulțumesc. Am mâncat adineauri o friptură.

O privea în timp ce ea se deplasa spre minusculul colț de bucătărie, hipnotizat parcă de gesturile-i rapide și precise, și de încântătoarea expresie de gravitate de pe chipul ei.

- Cred că te iubesc, Abby, zise el cu tandrețe.

Tremurând de emoție, ea se înroși toată și, ca să nu arate, își puse mâinile în șolduri și se răsti la el:

- Ar fi fost de-ajuns un „mulțumesc", bombăni ea. Am impresia că lovitura ta este mai gravă decât pare!

Jack nu-i răspunse dar zâmbi cu subînțeles, ceea ce o făcu pe Abby să protesteze:

- Incetează, Jack! Mă duc să caut ceva cu care să-ți pansez rana și apoi o să ne culcăm fiecare la locul lui. Așteaptă-mă o clipă, îi ordonă ea dispărând în cămăruța de baie.

Ieși de acolo cu o mănușă de cauciuc, cu pansament steril și o sticluță cu dezinfectant.

- Te descurci singur, sau vrei să te ajut? întrebă ea pe un ton morocănos.

- Soarta mea este în mâinile tale, dragă.

După ce-i pansă rana, ea își apăsă mâinile pe umerii lui Jack și îl sărută ușor pe păr. El profită de apropierea ei și o cuprinse în brațe.

Emoția o făcea pe Abby să-și piardă capul dar se eliberă repede, cu un ușor râs tremurat.

Scoase dintr-un dulap cearșafuri și pleduri, și i le întinse.

- Noapte bună, Jack, murmură ea intrând în camera ei.

Câteva minute mai târziu, el bătu la ușă.

- Ce vrei? bombăni ea.

- Canapeaua e prea mică, și mă revărs din ea, se plânse el intrând în încăpere. Dacă o să mă duc să mă culc afară pe iarbă, vecinii or să-și pună întrebări. De altfel, nici nu-i drept. Eu te-am ajutat și te-am încurajat atunci când ai fost rănită; ai putea face la fel.

Abby ezita între dorință și rămășițele de bun-simț.

- Pe atunci, știam că n-o să se întâmple nimic.

- Ah, da! Și cum știai?

- Păi... pentru că... pentru că aveam încredere în mine.

- Dar te asigur că, acum, poți avea încredere în mine.

- Bine, dar să fii cuminte, șopti ea ridicându-și cearșaful până sub bărbie și trăgându-se spre marginea patului.

El își scoase cămașa și blugii și se întinse lângă ea.

- Rămâi pe partea ta!

- Da, domnișoară. La ce oră vrei să te trezesc? întrebă el. Eu sunt întotdeauna în picioare în zori.

- La ora șapte. Și nu cumva să uiți. Trebuie să mă duc să iau micul dejun cu părinții mei.

- Nu-ți face griji. Mă ocup eu de tot.

Jack se apropie din nou de Abby, își trecu un braț pe după talia ei fină și îi respiră parfumul proaspăt. Ea se ghemui lângă el, ca o pisică atrasă de căldură, și adormi bușteан.

xxx

Abby se trezi un pic mai înainte de răsăritul soarelui și-l auzi pe Jack învârtindu-se prin grădină. Se repezi afară, desculță, și îl strigă în șoaptă.

- Jack!

- Abby! Nu voiam să te trezesc.

- Nu-i nimic. E vreme frumoasă, nu?

- Și caldă! exclamă el apărând în fața ei îmbrăcat doar în blugi. N-a fost prea ușor să dorm lângă tine, adăugă el jalnic.

Se lăsă să cadă alături de ea pe treptele rulotei și-i atinse obrazul cu degetele. Ochii lui Abby străluceau ca două stele.

- Nimeni până acum nu m-a scos afară la ora asta.

El o sărută pe gât și șopti:

- Știi întotdeauna să găsești cuvintele potrivite.

- Este pentru prima oară, recunoscu ea cu inocență.

Buzele lor se căutară, se găsiră și se contopiră într-un sărut lacom. Abby se simți dintr-o dată ușoară ca un fulg. Avea impresia că zboară, ca într-un vis.

Jack îi presără cu dragoste zeci de sărutări fierbinți pe obraz apoi buzele îi coborâră de-a lungul gâtului ei iar cu vârful limbii îi atinse sânii chiar deasupra decolteului cămășii de noapte.

În clipa în care Abby se abandona, fremătând de dorință lăsând să-i scape un ușot chicot de plăcere, în rulota de alături se aprinse un bec.

- Am scăpat la fix. Vecinii ar fi avut un extraordinar subiect de conversație.

- Și ce dacă? mormăi Jack pe care dorința îl sufoca aproape. Ce te interesează părerea lor?

- Dar sunt vecinii mei! Ei știu de unde vin, cum m-am descurcat până acum, și mă admiră pentru asta.

- Nu văd legătura, Abby.

„Cum să-i explice?" se întrebă ea. Nu se gândise niciodată înainte la asta. Acești ani lungi de muncă și luptă cu viața o ajutaseră să le câștige respectul și admirația. Era un lucru pe care nu-l puteai trata cu ușurință.

Dornic să rupă tăcerea apăsătoare care se lăsase între ei, Jack îi ridică ușor bărbia și o privi cu tandrețe. Pentru prima oară în viața ei, ar fi vrut să se confeseze cuiva, dar era imposibil.

În lumina zorilor, formele rulotelor vopsite proaspăt în alb apăreau încetul cu încetul. În fața fiecăreia exista un mic gărduleț alb. Bicicletele copiilor erau sprijinite de pereții lor, iar bâtele de baseball zăceau pe peluzele tunse

cu grijă.

Lacul scânteia asemeni unei pânze de mătase albastră. Un bâtlan se plimba cu mersul lui ca un dans lent și majestuos, iar în urma lui se formau cercuri nesfârșite pe suprafața apei. Deodată, își scufundă ciocul în apă și scoase un pește.

- Ți-e foame? întrebă Abby.

- Da. Parcă mi-ar fi.

- Bine. Pentru că părinții mei iau micul dejun foarte devreme. Mergem?

xxx

Când se apropiară de sat, Abby începu să-și fluture mâna.

- Iată-ne ajunși! exclamă ea. E un sătuc mic și liniștit. Când eram copil, aici nu erau decât vreo douăsprezece case și poteci de pământ. Portocalii erau atât de verzi încât ai fi zis că cineva le-a ceruit frunzele una câte una. Tata se ocupa de plantația unui bogat proprietar din Jacksonville. Am fost primii care au avut o toaletă și baie în casă. Îi puneam pe toți copiii din împrejurimi să plătească dacă voiau să tragă apa!

- Erai deja o femeie de afaceri...

- Știam că banii sunt cheia oricărei reușite.

- Ce fel de cheie?

- Cheia pentru tot ceea ce eu și părinții mei nu aveam: siguranță, mâncare pe masă, plata tratamentelor dentare pentru sora mea...

- Dar pentru tine? întrebă Jack trecându-și mâna prin

părul blond al lui Abby.

- Pentru mine... Cineva acolo, sus, știa că noi n-aveam bani, așa că mi-a dat dinți albi și sănătoși.

- Și năsuc încântător, și niște ochi albaștri minunați, o gură lacomă și senzuală...

- Jack! îl certă ea, și ca să schimbe vorba, continuă: iată, asta-i biserica, aici e banca și singura noastră băcănie. Aici este cafeneaua unde puteai să bei sucuri de lămâie stoarse pe loc și care îți ardeau gâtul dar într-adevăr te readuceau la viață în zilele toride de vară.

Încetini pentru ca s-o ia pe o alee îngustă, mărginită de palmieri pitici și de petunii ofilite.

- Bietele de ele... Au nevoie de apă, mormăi ea în timp ce cobora din mașină. Haide, vii?

Cu obrajii împurpurați, cu genunchii tremurând și cu palmele umede, Abby se îndrepta spre ușa bucătăriei când o fetișcană în bichini năvăli afară.

- În sfârșit urlă aceasta. Oh! dar cine ești tu?

Se oprise brusc și-l privea pe Jack, cu ochii mari.

- Ce-i toată hărmălaia asta? se auzi o voce.

- Mamă, tată! Abby și-a adus un prieten.

A-l face pe Jack să intre în această mică bucătărie era ca și când te-ai pregăti să plimbi un leu prin fața unei turme de gazele speriate. Părinții lui Abby erau slabi, scunzi și arși de soare. Abby le remarcă nervozitatea și uimirea și, în speranța că-i va mai liniști le povesti repede cum îl cunoscuse pe Jack în Colorado, dar fără să le spună în ce împrejurări Jack îi venise în ajutor, și le vorbi despre viața lui din Vest, despre munți și despre hanul „Pinii înalți".

Jeanette vorbea cu o sută pe oră.

- Faci și schi nautic? Eu fac. Învăț acum slalomul. Ți-a spus Abby că ea schiază desculță?

- Jeanette, încetează! Nu-l interesează pe el asta.

- Ba da, îi replică Jack făcându-i cu ochiul.

- Bravo! Să știi, ea știe să facă și altceva decât să gătească.

Atmosfera se mai destinse și tatăl lui Abby se ridică.

- Ce-ar fi să mergem să bem cafeaua pe verandă? E plăcut, este și o ciocănitoare acolo, în brazi, care-și tot caută hrana.

Bătrânul îi arătă lui Jack un fotoliu de răchită, își luă binoclul și-l îndreptă spre pădure. Apoi își lăsă mâinile în poală și așteptară în tăcere cafeaua. Abby și mama ei apărură cu tava de cafea și se așezară lângă ei.

- Așadar, o iubești pe fiica mea? întrebă domnul Clarke pe un ton care lăsa să se vadă că nu era obișnuit cu astfel de discuții.

- Tată! exclamă Abby, împietrită de emoție.

Dar tatăl ei continuă:

- Ți-a vorbit despre ea? M-aș mira s-o fi făcut-o. Este o fată excepțională. De n-ar fi fost ea, noi am fi trăit și acum într-o cabană, printre mărăcini. Eu am ratat totul în viață. Dar Abby a reușit în locul meu.

- Tată! îl imploră Abby punându-i o mână pe braț, în timp ce privirea ei o evita cu disperare pe cea a lui Jack.

- Fata mea, vreau ca băiatul ăsta să știe cine ești. Vezi tu, Jack, ea nu aduce prea mulți bărbați aici... Mai vrei puțină cafea?

- Mă duc s-aduc eu, se grăbi Abby să spună.

Jack o urmă în bucătărie. Se sprijini de perete și urmărea din ochi cu dragoste fragila siluetă a fetei.

- Nu trebuie să te simți stânjenită.

- Mi-e imposibil să nu mă simt așa. A fost oribil. Cum de-a putut să facă asta? El care de obicei este atât de rezervat...

- Cu siguranță că este vina mea. Tatăl tău trebuie să fi observat scânteia sălbatică din ochii mei când tu ești lângă mine, glumi Jack.

Abby izbucni în râs.

- De acord. Este vina ta. Nu mai lua în seamă ce vorbesc ei, mai ales Jeanette.

- Mie mi se pare foarte drăguță. Nu-ți face griji, o să crească și ea. Cu siguranță că și tu erai la fel la vârsta ei.

- Nu, răspunse Abby cu sinceritate.

- Atunci e bine că am intrat eu în viața ta, murmură el ținând-o strâns în brațe.

Ea simți din nou pământul fugindu-i de sub picioare. Da, era plăcut să înceteze pentru o clipă să mai fie serioasă și responsabilă, să flirteze cu bărbatul acesta atât de frumos, să râdă cu el, să-l atingă. Ochii albaștri ai lui Abby străluciră de plăcere.

- Poate că ai dreptate, domnule Gallagher.

Capitolul 6

Totuși, în zilele ce urmară, Abby uită să se mai distreze. La mai puțin de o săptămână de la redeschiderea restaurantului, alerga peste tot fără o clipă de răgaz.

- De ce nu te duci tu să te plimbi cu barca sau să gâdili vreun aligator? îl întrebă ea pe Jack.

- Pentru că dacă aș face asta, aș fi prea departe de tine, răspunse el frecându-și barba nerasă de obrazul fetei.

- Dă-mi drumul! Trebuie să mă duc să comand scoicile, să angajez un alt chelner și să verific dacă publicitatea noastră este bine făcută.

- De acord, încuviință Jack, cu zâmbetul acela irezistibil care o făcea să tremure și să se topească. Dar mă voi întoarce spre seară și o să te invit la cină.

Marți, Jeanette și Tige îl invitară să facă schi nautic. El plecă râzând și se întoarse tot râzând, dar plin de vânătăi și cu picioarele înțepenite de durere.

- Ce repriză de gimnastică! Am impresia că am cam îmbătrânit.

- Dar, Jack, nimeni nu iese din apă cu schiul dintr-un salt, atunci când o face pentru prima dată! Abby, ar fi trebuit să-l vezi pe Tige. I se pare că Jack este genial. Se ține peste tot după el ca un cățeluș și încearcă să-l imite

mereu.

- Nu mă lăsați să-mi văd de treabă, se plânse Abby.

Jeanette o strânse în brațe.

- Nu cumva ești geloasă pentru că a trebuit să lucrezi în timp ce noi ne distram?

- Asta numești tu distracție? S-ar zice că Tige și cu tine îl considerați pe Jack ca pe un erou pe cale de dispariție. Nu, eu mă bucur că am rămas aici și mi-am văzut de treabă.

- Am avut dreptate: iat-o că-i geloasă!

- Ajunge, interveni Jack așezându-se între cele două surori. Salut, Jeanette! Și-ți mulțumesc pentru lecția de schi.

După ce Tige și Jeanette dispărură, el își strecură mâinile în buzunarele șorțului lui Abby.

- Ei, draga mea vrei să vii cu mine la „Pizza Palace"?

Soarele îl bronzase și radia o sănătate și o forță aproape palpabile.

- N-arăți prea rău, zise ea, cu ochii în ochii lui.

El îi cuprinse talia cu brațul.

- Nici tu n-arăți prea rău. Așadar, ce zici de o pizza?

- Aș putea să gătesc eu, propuse ea.

- Nu. Mai bine mâncăm o pizza. O să gătim după aceea, la tine...

Ea făcu ochii mari de uimire.

- Uneori, îmi vine să mă duc să boxez cu un copac. Îți trebuie atât de mult timp până să recunoști cât de mult mă dorești și tu, încât mă faci să înnebunesc, zise Jack.

Abby se simți inundată de iubire. Își apăsă fruntea pe umărul lui. Spunea oare adevărul? Nu obținuse niciodată

ceva cu atâta ușurință și asta o speria.

În următoarele trei zile, el o ascultă și nu mai trecu pe acolo, ca să-i permită să pună la punct amănunte de ultim moment pentru deschiderea restaurantului. Ea îi mulțumi la telefon pentru asta, dar îi lipsea atât de mult încât simțea un gol în inimă. Atât de mult încât nu era în stare să se concentreze și scăpă din mână două pahare și un platou cu pește.

xxx

Redeschiderea restaurantului „Cafe Paradis" fu un enorm succes. Simon, în smoching și pantofi albi, destupă douăzeci de sticle de șampanie. Abby îi servi pe toți cu delicioasa ei specialitate „mereu Paradis" și toți clienții își rezervară mese și pentru weekendul următor...

Abby alerga în toate părțile să-și întâmpine prietenii. În timp ce-i supraveghea pe Lena și Archie la bucătărie, prepara ea însăși antreurile.

Trezitul în zori, zilele interminabile, munca enormă pe care o depusese în ultimile zile, toate meritau efortul. Totuși, nu-l văzuse pe Jack și timpul trecea. Se simțea ciudat de nemulțumită în această privință, cuprinsă de o dorință puternică asemeni setei nepotolite a unui rătăcit prin deșert. „Oare asta îmi doresc? Oare este de ajuns? Nu!" îi repeta fiecare bătaie a inimii ei. Nu!

Totul începu să se învârtă în jurul ei. Se agăță de tejghea și își făcu vânt cu un șervet.

- Ce faci aici, Abby? o întrebă Simon. Ar trebui să fii în sală, strălucind de frumusețe în rochia ta cea verde,

cucerindu-i pe clienți.

- Fac ce trebuie să fac, îi replică ea încercând să nu se supere pe el. Du-te și spune-mi și mie ce se petrece, cum merg lucrurile.

- Fantastic, știi bine. De fapt, tocmai a sosit și familia ta.

Pe Abby o străbătu o undă de bucurie. Își scoase șorțul și se repezi în sala cea mare ca să-și întâmpine părinții care, îmbrăcați în hainele lor de sărbătoare, radiau de mândrie.

Văzându-i, ochii i se umplură de lacrimi. Îi strânse în brațe pe toți și-i șopti la urechea Jeanettei:

- Dar Jack? Credeam că vine cu voi.

- Trebuie să fie pe aici pe undeva, făcu Jeanette, zâmbitoare.

- Poate că a trebuit să se ducă până la Leesburg ca să găsească un loc de parcare, glumi tatăl ei. Au venit oameni de peste tot ca să cineze în micul tău restaurant. Suntem grozav de mândri de tine, fata mea.

Abby îi conduse la o masă rezervată lângă fereastră, le întinse cu mândrie meniul și-i sfătui să bea șampanie și să guste din toate felurile de mâncare.

- Mă întorc cât pot de repede, adăuga ea întorcându-se în viteză la bucătărie unde avu surpriza să-l găsească pe Jack.

Se repezi în brațele lui.

- De ce ai intrat pe ușa din dos, străinule?

- Voiam să fiu singur cu tine și să-ți dau asta, răspunse el, fluturând un buchet de trandafiri galbeni pe care-i ascunsese la spate. Îți doresc din tot sufletul să ai succes,

Abby. Te iubesc.

Fata îl trase spre oficiu și-i sopti:

- Nu în fața personalului.

Se ridică pe vârfurile picioarelor și-l sărută.

El îi răspunse cu un sărut pătimaș, când o bătaie în ușă îi făcu să tresară.

- Vrei să pregătesc eu farfuriile, ca să te poți elibera tu o clipă? întrebă Lena.

- Nu. Vin eu imediat.

Îl sărută iarăși, scurt pe Jack și-i spuse:

- Îți mulțumesc pentru tot. O să avem timp mai mult cât de curând.

- Da, pe curând răspunse el, și scânteia din ochii lui întunecați făcu să-i bată inima lui Abby ca să-i spargă pieptul.

- Mi-ai lipsit atât de mult!

- Și tu mie, murmură ea, roșind.

Simon intră atunci în bucătărie și aruncă o privire în jurul lui. Cei doi bărbați se salutară cu răceală. Se mai întâlniseră și în cursul săptămânii, dar era evident că nu se simpatizau și nu făceau nici un efort să ascundă asta.

Simon îi ceru lui Archie să se ducă să mai aducă o ladă cu șampanie, apoi i se adresă lui Jack:

- Așadar, ce părere ai de inaugurarea noastră?

- Formidabilă. Bravo! Vă urez amândurora numai succese.

- Mulțumesc. Ești un prinț.

Scânteierea de furie din ochii lui Jack i-ar fi făcut să scrâșnească din dinți pe cei ce-l cunoșteau. Dar Simon se mulțumi să ia două sticle de șampanie din lada pe care

Archie tocmai o adusese și se întoarse în sala de mese.

- Ăsta partener! șuieră Abby printre dinți.

Jack se strădui să alunge încordarea de pe chipul ei, dar vocea îi era aspră când mormăi:

- Mai bine să fac pe prostul. Asta te protejează.

Apoi îi mângâie cu un deget obrazul lui Abby.

- Nu-l lăsa să-ți strice seara. Nu merită.

Fata îi urmă sfatul și savură din plin restul serii. Avea impresia că paradisul se deschisese în fața ei și pătrundea în el cu Jack alături.

La miezul nopții, după ce-i conduse și pe ultimii clienți, se lăsă să alunece în jos cu spatele pe ușa închisă, cu ochii strălucind de bucurie.

- Am câștigat! Toată lumea ne iubește.

Simon încuviință și umplu două cupe de șampanie, apoi o a treia, fără tragere de inimă, în timp ce Abby chema și restul personalului.

- Veniți cu toții să ne sărbătorim succesul!

Un pic cam ametită de șampanie dar radiind de fericire, Abby aprinse aparatul de radio și porni în pași de vals în jurul meselor. În ochii întunecați ai lui Jack se reflecta o tânără încântătoare într-o rochie verde-smarald ale cărei bretele căzute îi dezvăluia umerii. Nu putu rezista ispitei de a o cuprinde în brațe și a dansa cu ea, cu o grație uimitoare pentru un bărbat atât de voinic.

Pe chipul lui Simon se citea ca într-o carte deschisă gelozia.

- Dacă nu mai aveți nevoie de mine, mă duc acasă. Sunt istovit, gemu el.

- Noapte bună! îi urară Jack și Abby care, ochi în ochi,

se abandonau cu plăcere ritmului unui slow languros.

Deodată, se auziră bătăi în ușă.

- Am închis, veniți mâine la prânz! strigă Abby.

Bătăile însă deveniră mai zgomotoase și mai insistente.

Jack și ea schimbară o privire întrebătoare și Abby se duse să deschidă.

În prag, doi bărbați îmbrăcați elegant dar cu o înfățișare suspectă.

- Îmi pare rău, dar am închis, repetă ea retrăgându-se un pas.

- Dar am fost invitați la o petrecere, am venit să-l vedem pe Simon, răspunse cel mai în vârstă pe un ton mieros.

Jack ieși din umbră și se întrepuse între Abby și ei.

- Simon a plecat. Puteți să-i lăsați un mesaj.

- Așa deci. Spune-i că asociații lui au bătut tot drumul de la Miami până aici ca să-l vadă și că nu le-a plăcut deloc că au ratat petrecerea.

- O să-i spun.

- Și... tu ești domnița cu care face el afaceri?

Jack se crispă, dar se mulțumi doar să-și scoată mâinile din buzunare și să-i privească fix pe cei doi bărbați.

Aceștia nu mai insistară.

- Fii calm, bătrâne. Suntem și noi asociații lui, la fel ca ea. Asta creează legături. Am vrut doar să fim prietenoși.

- Sunteți amabili.

- Mda... suntem niște tipi simpatici, replică cel mai bătrân, în timp ce se îndreptau amândoi spre Mercedesul

argintiu cu care veniseră.

- Ce oroare! De unde au ieșit și ăștia? exclamă Abby.

- Ce știi tu despre Simon? întrebă Jack.

- Nu mare lucru. Când mi-a propus să se asocieze cu mine, i-am cerut avocatului meu să se informeze asupra lui. E bogat... are avere personală. A făcut niște investiții bune în afaceri imobiliare. Are chiar și un bar în Kei Largo, care-i aduce venituri foarte bune. Mi s-a părut de încredere, cu atât mai mult cu cât m-a lăsat pe mine să controlez mersul bucătăriei.

- În cazul acesta, de ce te plângi că se amestecă frecvent în comenzile care le faci, în meniuri, în angajarea personalului?

Abby se simți teribil de stânjenită.

- Pentru că, tocmai, el nu respectă acest aspect al contractului nostru.

- Spune-i că dacă va continua să-și mai bage nasul, o pățește, făcu Jack pe un ton tăios...

Fata începu să tremure.

- Eu o s-o pățesc! Fără banii lui, eu n-am un sfanț, și datorii până peste cap. Cu siguranță că n-ar fi trebuit să fac lucrările astea de renovare dar era visul meu și...

- Liniștește-te, draga mea. N-am vrut să te fac să plângi, se scuză Jack ștergând lacrimile care-i scăldau obrajii lui Abby.

- Dumnezeule! Nu-s așa de felul meu. Cu tine, mă port de parcă aș fi copil.

- Iubesc la fel de mult și copilul și femeia din tine, murmură Jack. Dă-mi voie să am grijă de tine. Am brațe destul de solide ca să te protejez, și m-aș simți foarte bine

dacă aș face-o.

- Ești drăguț, Jack.

- Nu, nu sunt drăguț, sunt egoist. Nu mai am prea mult timp, iubito. Va trebui să mă întorc acasă, cel puțin deocamdată.

- Nu! exclamă ea vehement. Nu-mi spune asta, nu astă-seară. Este prea nedrept. Eu a trebuit să muncesc toată săptămâna și să mă lipsesc de prezența ta. Refuz să vorbesc acum despre plecarea ta, să fie clar.

Lupta care să dădea în sufletul lui Jack nu se observa decât în felul în care-și încleștase maxilarele.

Abby se prefăcu că nu observă și adăugă pe un ton copilăros.

- Sunt liberă duminică. Nu te interesează?

- Ba parcă m-ar interesa, șopti el, prinzându-i lobul urechii cu dinții și mușcându-l ușor.

Ea chicoti de plăcere și se lipi de el, străbătută de unul din acele valuri de pasiune care de-acum îi erau familiare.

- Să stingem totul și să plecăm acasă, murmură ea.

- Să mergem la mine.

- La tine? Vrei să spui la motel?

- Nu. Am închiriat o barcă cu motor pentru câteva zile, pe canalul Saint Johns, și un jeep ca să putem ajunge până la ea.

- N-ai să te schimbi niciodată, râse ea.

- Ai vrea să mă schimb?

- Nu, nu, nicidecum.

Închiseră restaurantul și ieșiră în noaptea sufocantă.

- Am impresia că plămânii mei sunt umpluți cu vată,

mormăi Jack.

- O să se aranjeze și asta o dată cu venirea ploilor, zise Abby.

Așezată în mașină alături de el, Abby se impregna de căldura trupului lui robust care o liniștea și o calma. Își cuibări capul pe umărul lui și ațipi, încât abia observă când el o luă în brațe ca pe un copil.

Când deschise ochii, era într-o încăpere necunoscută. Era singură. Prin fereastră, lumina soarelui intra în valuri, se auzea de afară un cor de broaște, și patul se legăna ușor.

Înțelegând că se află pe barcă, Abby porni în căutarea lui lui Jack. Acesta își bea cafeaua la masa din bucătărie, citind un număr vechi din „Sportul Ilustrat".

- Bună dimineața, zise ea încetișor, cu un zâmbet timid pe buze.

Jack era doar în blugi și bascheți. Avea părul ciufulit și înfățișarea unuia care nu dormise de săptămâni întregi. Privirea lui lacomă întârzie pe conturul sânilor ei, al șoldurilor și pe părul de un blond auriu.

Abby se așeză în fața lui.

- E caraghios, nici nu mi-am dat seama cât eram de obosită. Am adormit, nu-i așa?

Își mușcă buzele, și continuă, curioasă.

- Ei, ce s-a întâmplat?

- Ca de obicei, iubito: absolut nimic.

Jack nu glumea decât pe jumătate. Se vedea bine că era încordat, la limita exploziei. Nu mai putea să privească pasiv buzele acestea care-l împiedicau să se gândească la altele, ochii aceștia în care se oglindea cu atâta iubire.

- Fir-ar să fie! Pe aici n-are de gând să plouă niciodată? înjură el aruncându-și cana cât colo.

Capitolul 7

Ziua de sâmbătă fu caniculară iar duminica atât de fierbinte încât ai fi putut să prăjești ouă pe trotuarul din fața restaurantului „Café Paradis".

La ora șase dimineața, Jack bătea în ușa lui Abby, și o făcea atât de zgomotos încât Ștrengarul început să miaune de spaimă.

- Cine este? Ce dorești? urlă ea întredeschizând ușa. Jack! Ce cauți aici? Este singura mea zi liberă și nu s-au ivit încă nici zorile. Ești nebun, lasă-mă să dorm.

El intră în rulotă și o cuprinse în brațe.

- O să dormi în mașină. Grăbește-te și pune-ți un costum de baie. Mergem la plajă.

- Duminica? E puhoi de lume! De ce n-am rămâne aici să lenevim? gânguri ea cu buzele lipite de pieptul lui.

Se ridică în vârful picioarelor și-l sărută pe buze. El îi răspunse cu înflăcărare, apoi însă o lovi ușor pe spate.

- Haide! Mergem! Dacă rămânem aici, iubito, tu ori o să dormi ori o să lucrezi, ca de obicei, iar eu am alte planuri.

Câteva minute mai târziu se îndreptau cu mașina spre Golful Mexic. Vântul cald și umed al dimineții alungă

ultimele urme de somn ale lui Abby, îi flutura părul spre spate și îi lipea de sâni tricoul fin de bumbac.

Când și-l pusese, Jack nu se putuse abține să-și treacă încet degetele peste conturul literelor imprimate.

- Încetează! îl certase ea între două hohote de râs.

- Nici gând!

Înainte ca ea să aibă timp să mai spună ceva, el o trăsese mai aproape și o sărutase pătimaș.

Această amintire o făcu pe Abby să simtă un nou val de dorință arzătoare inundându-i tot trupul. Începu să se înfioare să vibreze ca o coardă prea întinsă. Dacă un sărut era de ajuns ca să-i provoace o asemenea stare, și dacă ziua se va încheia așa cum își dorea, ea n-o să-și mai revină niciodată.

Chipul lui Abby părea cel al unui înger. Primele raze de soare luminau norul auriu al părului ei, îi puneau în valoare conturul perfect al obrajilor și bărbiei. Ochii ei erau mai albaștri decât cerul dimineții, mai albaștri decât râurile pe care Jack navigase. El se agăța cu putere de volan luptându-se cu dorința nebunească de a opri mașina la marginea drumului, de a coborî și de a o iubi printre palmierii pitici până și-ar da sufletul.

Abby își puse mâna răcoroasă pe brațul lui.

- Ce ai?

- Nimic, vorbește-mi.

- Ei bine... Aseară, toate mesele au fost rezervate și...

- Nu. Nu despre slujbă.

- Bine. Am convins-o pe Jeanette să se înscrie la două cursuri de vară...

- Nu. Nu despre Jeanette. Nici despre părinți, despre

asociații tăi sau despre pisici.

- Atunci nu-mi mai rămâne mare lucru.

- Ba da, Abby: lumea întreagă.

Ea se gândi o clipă apoi se întoarse spre el zâmbind. Avea dreptate. Îi povesti apoi despre gustul dulce și călduț al portocalelor abia culese, despre pepinierele de portocali care dădeau fructe după doi ani atunci când erau curățați și altoiți corect. Îi povesti despre înghețurile care te obligă să scoți tractoarele și să pulverizezi cu apă copacii pentru a-i proteja cu o pojghiță fină de gheață. Niciodată nu erau destui oameni care să pună în funcțiune pompele, zi și noapte, și deseori portocalii mureau. Dar atunci când supraviețuiau, Abby nu știa să existe ceva mai frumos pe lume decât o plantație nesfârșită de portocali înfloriți.

Cum tocmai se apropiau de Tampa, fata îi povesti despre vasele-pirat care pătrundeau în golf, de fiecare dată în februarie, pentru a „ataca" orașul cu mână de lucru, iar când o luară spre Tarpon Springs, îi povesti despre delicioasele restaurante din satele de pescari greci.

Era aproape ora nouă când picioarele lor atinseră nisipul plajei.

Jack întinse pe jos o pătură, își aruncă bascheții din picioare și își scoase cămașa.

Perfecțiunea trupului lui bronzat de soare o îndemnă pe Abby să-și treacă mâna peste pieptul lui, peste umerii puternici și peste spatele lat și neted. Parcă o mâncau palmele și întreg corpul ei era pradă amețelii.

- Te simți bine? întrebă Jack.

- Da. Cred că o să mă așez un pic.

- Ești cam palidă. Poate din cauza soarelui. În plus, nici nu te-am lăsat să-ți iei micul dejun. Ia privește aici...

Scoase din rucsacul pe care-l aruncase pe nisip niște chifle, portocale și tablete de ciocolată.

Abby rontăi o chiflă cu scorțișoară, vrăjită și amuzată în același timp de îngrijorarea lui neîntemeiată.

- Mi-e bine, te asigur. Ce-ai mai adus?

- Două pălării, două perechi de ochelari de soare, cremă de protecție.

- Formidabil! Atunci, aș face mai bine să te ung pe umeri și pe spate înainte să te arzi. Întinde-te.

Jack îi aruncă o privire plină de subînțelesuri.

- Ce idee grozavă, draga mea!

Abby îl unse mai întâi pe mijloc, apoi urcă de-a lungul coloanei vertebrale, îi masă omoplații și umerii cu mișcări circulare. Sub pielea netedă și caldă, mușchii tari rezistau înainte de a ceda presiunii un pic tremurate a mâinilor ei.

Jack se întoarse cu fața-n sus și glumi:

- Partea asta începe să se simtă neglijată...

Soarele îl obligă să închidă ochii dar Abby apucă să zărească scânteia de dorință din ei. Stătu totuși cuminte și își puse mâinile sub cap.

- N-ai nevoie de motive ca să mă poți atinge, să știi. E de-ajuns să ți-o dorești.

Abby îi întinse crema solară pe piept. Degetele i se rătăciră prin părul des și negru. Prinsă între săgețile fierbinți ale soarelui pe umeri și pe cap, și căldura corpului lui Jack, fata simți că o lasă puterile. Avea impresia că era un cub de gheață care se topește și curând inima ei

aprinsă va rămâne descoperită.

Se îndreptă de spate și exclamă:

- N-am destulă energie ca să-mi termin treaba!

- Prostuțo. Sunt sigur că pentru asta ai destulă, murmură Jack.

O trase peste el și o înlănțui cu brațele și picioarele ca s-o imobilizeze cât mai bine și-i sărută buzele umede dornice de sărutări.

- Te iubesc. Sînt sigur de asta.

Inima lui Abby tresări periculos.

- Și eu, Jack, afirmă ea, cu chipul luminat de fericire.

- Știu, scumpa mea, și voi face tot ce-mi stă în putință să te fac fericită până la sfârșitul zilelor noastre.

Un foc de artificii izbucni parcă în sufletul lui Abby. Era o bucurie de care n-avusese parte până acum și nu știa ce să facă cu ea. Își scoase tricoul și șortul cât putu de repede, și alergă spre mal.

- Vino! Primul care ajunge în apă câștigă.

Înotară, se stropiră cu apă, se sărutară cu buzele sărate. Timp de câteva minute, apa le ascunse dorința și se prefăcură amândoi că doar se amuză. Când Jack o prindea de talie, o făcea pentru a o împiedica să alunece; când ea scotea țipete scurte, era pentru că vreun peștișor o atinsese. Abby sări ca să încerce să-i bage capul sub apă, dar când coborî alunecând de-a lungul trupului lui, el își strecură un genunchi între coapsele ei și ea rămase astfel călare pe piciorul lui, cu mâinile în jurul gâtului cu sânii striviți de pieptul lui. Nu mai exista nimic pe lume decât atingerea genunchiului lui Jack între coapsele ei.

Fata se agăță cu disperare, speriată și vrăjită în același

timp de intensitatea dorinței care o inundase. Îl dorea atât de mult încât tot corpul ei devenise parcă o torță vie. Se eliberă din îmbrățișarea lui, cu lacrimi de frustrare în colțul ochilor.

- Eu... eu ies din apă. Am nevoie de aer, bolborosi ea.

- Avem nevoie amândoi să ne iubim, draga mea. Asta este. La fel cum marea are nevoie de valuri și soarele să strălucească.

- Da, da! Te vreau. Acum. Aici!

Abby îl apucă pe Jack de braț ca să-l scoată din apă și adăugă:

- Să ne grăbim să găsim un motel!

El rezistă și izbucni într-un hohot de râs.

- Cred că-i mai bine să mai înot un pic, până ce se mai liniștește totul.

Se aruncă cu capul în apă, și în timp ce se îndepărta, Abby îi admira mișcările suple, brațele-i puternice, devorată de dorința pentru acest corp superb.

Înfiorată deja la gândul a ceea ce va urma, se întoarse pe plajă și adună lucrurile.

xxx

Urcară de-a lungul coastei și găsiră un motel care avea un debarcader pentru pescari și chiar bărci de închiriat. Jack ieși de la recepție fluturând o cheie, cu un zâmbet diabolic pe buze.

- Avem o cameră cu vedere spre mare. Vreau ca ziua de azi să fie de neuitat.

Abby își lipi obrazul de umărul lui și se înfioră ușor. Entuziasmul înflăcărat al lui Jack se transformă în tan-

drepte.

- Vino, iubito, Nu-ți fie teamă.

- Nu mi-e teamă. Sunt pur și simplu uluită de ceea ce mi se întâmplă.

Jack o sărută pe vârful nasului și introduse cheia în broască. Ușa se deschise și, ca într-un balet conceput chiar de destin, el o ridică în brațe și o duse pe pat. O sărută cu o blândețe sfâșietoare, își plimbă mâinile pe trupul ei și îi scoase șortul ud. Abby îi mângâia umerii, sărutându-l fără încetare.

- Te iubesc.

- Și eu te iubesc, și te doresc atât de mult încât simt că mor, mormăi el printre sărutări, luându-i fața în palme.

Apoi apucă de tricou și i-l scoase, astfel că trupul aurit de soare al lui Abby nu mai era acoperit decât de cele două fâșii înguste ale costumului de baie. El îi sărută sânii și îi mușcă ușor sfârcurile prin țesătura udă.

Abby simți că întreg trupul ei atinge temperatura de fierbere. Își arcui șoldurile fine spre corpul încordat al lui Jack și își desfăcu sutienul. Mâinile lui Jack capturaseră sânii mici cu vârfuri roz și tari înainate ca sutienul să cadă pe jos, apoi buzele lui își cerură drepturile. Abby simți că se pierde și gemu încetișot când vârful cald al limbii lui îi atinse pielea.

Se lăsă cu totul în brațele lui și gemetele ei deveniră strigăte. Buzele lui Jack coborâră de-a lungul trupului ei, o gustau, o mușcau ușor, o sărutau. Își frecă fața nerasă de pântecul ei, în timp ce Abby, aplecată asupra lui, îi săruta părul, umerii, gâtul.

El îi rosti numele cu o voce tulburată de dorință. Apoi

o trase încet în jos și, în timp ce coapsele, pântecul și sânii lui Abby alunecau de-a lungul pieptului său, Jack îi presăra necontenit pe piele sărutări, până ce buzele li se întâlniră.

Abby apucă părul des și încurcat al lui Jack cu amândouă mâinile și își lipi gura înfometată de a lui. Voia să-i simtă gustul, să se dizolve în el, să se contopească cu el. Ardea de fericire și pasiune. Alții poate că erau în stare de lucruri mai îndrăznețe care să-i facă fericiți, să sară de pe aripile unui avion pe ale altuia, sau să se arunce în gol de pe marginea unei faleze înalte, ea avea însă această comoară, acest extaz infinit.

- Jack, de ce am așteptat atâta vreme? gâfâi ea, scuturată de fiori de plăcere și hohote de râs.

Se dezbrăcă și el de restul hainelor și, întins pe jos, o trase peste el. Abby se răsuci ca să-și scoată slipul și, după reacția necontrolată a trupului gol al lui Jack și după respirația lui accelerată, își dădu seama că îl adusese la limita suportabilității.

- Iartă-mă! murmură ea.

Sărutul lui sălbatic o făcu să tacă.

Mâinile lui Abby porniră la descoperirea corpului lui, centimetru cu centimetru. La rândul lui, Jack îi explora cu rafinament secretele cele mai ascunse ale feminității ei, smulgându-i tânguiri și țipete de plăcere. Întinsă peste el, Abby devenise asemeni unei argile de modelat și-i tremura tot corpul la atingerile lui. Jack se rostogoli peste ea, o întrebă și-i promise totul doar din priviri, fără un cuvânt, îi zâmbea tandru, în timp ce ea își aluneca mâinile de-a lungul spatelui lui pentru a-l simți mai aproape și pentru

a se impregna de forța lui, de greutatea lui, de dragostea lui, de tot ceea ce el avea să-i dăruiască și, la rândul ei, să-i dăruiască și ea.

xxx

Mai târziu, întinși de-a lungul patului, își contemplau unul altuia trupurile aurii și luminoase, cu văile întunecate și contururile lucind de sudoare, emanând un amestec de tandrețe și forță. Apăsându-și cu palmele sânii, Abby zise dintr-o suflare:

- Iată de ce mi-a dat Dumnezeu un corp...

Aplecat asupra ei, Jack îi sărută mâinile și, după ce le dădu la o parte, sânii:

- Te iubesc.

xxx

Se cufundară amândoi într-un somn adânc și se treziră după o vreme, doar la câteva clipe unul de altul, uniți parcă de o legătură magică.

Jack se desprinse din îmbrățișarea blândă și proaspătă a fetei, și se îndreptă spre fereastră. Albastrul cerului era cel din ochii lui Abby și, pe marea ondulată de valuri mici, aurii și verzi, se legăna o întreagă flotilă de bărci, cu pânzele lor multicolore.

- Hai să facem o plimbare pe mare, Abby.

- Vino mai bine înapoi să te culci, îi răspunse ea pe un ton îmbietor.

O licărire ciudată străluci în ochii lui Jack.

- Ai mai făcut dragoste pe o barcă cu pânze?

Ea ridică sprâncenele, oarecum ofensată.

- Eu n-am prea făcut dragoste pe nicăieri, cum zici tu atât de galant, și cu atât mai puțin pe o barcă cu pânze.

- În cazul acesta, să mergem!

-Să păstrăm ceva și pentru mâine, protestă Abby.

- Nu, vom face totul astăzi.

xxx

Câteva minute mai târziu, Abby stătea pe punte, sprijinită de rucsacul lor, iar Jack fluiera la cârma bărcii cu pânze în dungi roșii și albe pe care o închiriase.

- Ești nebun! exclamă ea.

- De aceea mă iubești, răspunse el venind și sărutând-o pătimaș pe gură.

Abby îl urmă, se așeză lângă el la cârmă și îi cuprinse cu brațul talia puternică.

Jack îi mușcă ușor urechea, o sărută pe obraji, pe gât, și-i declară pe un ton apreciator:

- Ești cea mai delicioasă dintre femei.

- Se vede că aerul sărat al mării ți-a deschis pofta de mâncare, îi răspunse ea pe un ton lejer.

Navigară de-a lungul coastei mai bine de o oră. Abby era întinsă pe burtă pe punte, hipnotizată parcă de propria-i fericire. Trupul lui Jack o atingea ușor, și îl auzea fluierând fals o melodie, îi simțea parfumul, un amestec plăcut de apă de mare, de sudoare și de loțiune solară. Nu se mai simțise niciodată atât de relaxată, de

mulțumită, de vie.

- Unde suntem?

- Deștul de în larg; spre nord. Înțeleg acum de ce îți place acest loc, Abby. Este nespus de frumos.

- Doar tu îmi placi, și numai tu.

- Dragostea trebuie să-ți deschidă noi orizonturi, draga mea, o ironiză Jack. Apropo de orizont, ar trebui cumva să mă neliniștească norii aceia?

Abby se răsuci pe o parte și se ridică brusc.

- Se anunță o adevărată furtună. Am face mai bine să ne întoarcem.

- Tu, care-mi promiți ploaie de când am sosit aici...

- Ei bine, iat-o. Nu-ți poți imagina viteza și furia furtunilor care vin dinspre Golf, se abat asupra peninsulei și se întorc spre ocean, în toate după-amiezile de vară la aceeași oră. Să ne grăbim.

- Nu-ți face griji.

Jack îndreptă barca spre mal, în timp ce Abby supraveghea perdeaua de nori cu un ochi exersat.

Dar, de fiecare dată când barca reușea să câștige un metru înspre mal, valul următor o trăgea cu doi metri înapoi.

- N-o să ajungem niciodată. Mai bine m-aș îndrepta spre insula aceea, zise Jack schimbând direcția vasului.

Curând, primele picături căzură grele peste ei. Barca sălta pe suprafața apei și insula se apropia încet-încet.

Când prora atinse malul, Jack sări pe pământ și trase repede barca pe nisip. Abby luă rucsacul și alergară amândoi spre un pâlc de palmieri care le oferea singurul adăpost posibil. Ploaia cădea cu putere și trecea prin frun-

zis, dar cel puțin scăpară cu viață.

Jack se sprijini de trunchiul unui copac, deschise brațele și strigă:

- Am reușit! Vino aici.

- Nu vreau să vin „aici". Vreau să mă întorc „acolo", în camera noastră draguță cu aer condiționat, în patul nostru mare. Nu vreau să vin „aici", udă până la piele în mijlocul furtunii.

- Spune-ți că trăim o aventură, iubito.

- Dar eu tocmai trăiam o aventură.

- Dacă vorbești despre dragostea noastră, asta-i altceva.

Un fior delicios o străbătu din cap până-n picioare, dar nu voia încă să cedeze.

- Cine vorbește despre dragoste?

- Eu. Vino. Să ne iubim sub ploaie.

Abby izbucni într-un râs cristalin. Genunchii i se înmuiară și se abandonă brațelor lui Jack.

- Poți să faci cu mine ce vrei...

Se lăsară să cadă pe nisipul ud și se iubiră cu sălbăticie. Ploaia șiroia peste frunzele palmierilor și venea să spele nisipul lipit de trupurile lor.

- Jack! murmură Abby arcuindu-se în extaz, râzând și plângând în același timp.

Își lipi buzele de ale lui, în speranța că astfel își va putea înăbuși strigătele de dragoste care-i scăpau fără voia ei. Dacă îi auzea cineva? Tremura de dorință și, pentru prima oară în viața ei, se abandonă cu frenezie. Jack îi acoperea fața cu sărutări și îi dovedea toată dragostea lui murmurându-i tandru la ureche:

- Te iubesc... te iubesc... te iubesc.

Când Abby își recăpătă suflul, trupul ei satisfăcut se abandonă sub cel al lui Jack care-i zâmbea și o sărută pe vârful nasului.

- Așadar, ce părere ai de dragostea sub ploaie?

Ploaia era plăcută, dar nu și nisipul.

- Nu-ți face griji din cauza nisipului, îi șopti el citindu-i parcă gândurile. Eu voi fi învelișul tău, patul tău, casa ta.

xxx

Ceva mai târziu se duseră să înoate goi în mare. Ploaia se oprise și când soarele începu să alunece spre apus, puseră din nou barca pe apă.

Abby își trecu brațele pe după gâtul lui Jack și trupul ei suplu se arcui spre el.

- Ce poate fi mai romantic decât o plimbare cu barca în amurg? Este un mod perfect de a încheia o zi perfectă, afirmă ea sărutându-l pe bărbie. Urăsc gândul că trebuie să părăsim acest loc, oftă Abby când luminile motelului apărură în zare.

Jack îi cuprinse fața în mâini și o acoperi de sărutări.

- Încă nu plecăm, iubito. Rămânem aici noaptea asta. Am nevoie să mai petrec o zi cu tine; o noapte lungă de dragoste, o dimineață lenevă, o după-amiază fierbinte...

- Cât sunt de fericită! Dar trebuie neapărat să mă întorc.

- De data asta, se va duce Jeanette în locul tău la piață.

Abby își mușcă buzele, sfâșiată de emoții contradic-

torii.

- Dar...

El o sărută ușor pe gât și insistă:

- Doar noi doi contăm.

Apoi mișcă ușor și calm cârma pentru a întoarce barca. Se îndreptau din nou spre larg în timp ce motelul se îndepărta în urma lor.

- Ce faci?

- Ai face bine să spui „da" dacă vrei să mai vezi malul acela.

- Ăsta-i șantaj curat, Jack! N-o să obții dragostea mea folosindu-te de asemenea mijloace.

- În dragoste, toate mijloacele sunt bune. Ei, ce zici?

Ea îi observă privirea de oțel, umerii largi, căldura irezistibilă a zâmbetului.

- Ești imposibil și încăpățânat... Dar... Cred că merit și eu o zi liberă în plus. Dacă-mi promiți că va fi la fel de minunată ca asta.

- Îți promit, zise încetișor Jack, în timp ce îndrepta din nou barca spre plajă.

Întorși în camera lor, el se îndreptă direct spre pat, dădu la o parte cuvertura și cearșafurile albe și răcoroase, și-i făcu cu ochiul lui Abby.

- Vino încoace!

Capitolul 8

- Uită-te ce-ai făcut din mine. Jack. Pentru prima oară în viața mea, nu vreau să mă întorc la lucru. Nu vreau să revăd „Café Paradis". Paradisul este aici!

Goală, cu un zâmbet fericit pe față, Abby se ghemui în brațele lui Jack. El îi mângâie cu dragoste pielea mătăsoasă.

- N-am să discut cu tine despre asta, iubito. Și eu sunt un bărbat fericit.

Buzele lui Abby presărară sărutări pe gâtul și pe pieptul puternic al lui Jack.

- Credeam că n-am să cunosc niciodată voluptatea. Credeam că-mi voi petrece restul vieții muncind și vrând mereu mai mult. Dar ce trăiesc acum este minunat.

Sprijinită într-un cot, își trecu un deget peste conturul voluntar al bărbiei lui.

- Știi că ești frumos?

Jack dădu din cap, cu o licărire amuzată în priviri.

- Eu? Nu. Sunt prea înalt și prea solid. Dar tu, tu ești asemeni verii, cu pielea ta aurie, cu ochii albaștri ca marea și cerul la un loc, cu obrajii tăi de piersică.

- Continuă, continuă, îl imploră Abby, înnebunită de

dorință.

Jack se rostogoli peste ea, o acoperi cu trupul său și o iubi îndelung și pătimaș. Când extazul se transformă în gemete ușoare de plăcere, el îi puse o mână sub cap și o privi cu intensitate mângâindu-i pântecul fierbinte.

- Cred că ar trebui să ne întoarcem.

- Nu vreau, suspină Abby ascunzându-și capul sub pernă.

- Nici eu, dar trebuie să mă întorc la Pappy și la Bear, și mai știu pe cineva care mâine trebuie să lucreze.

Coborî din pat și îi întinse mâna, dar Abby își trase cearșaful până la bărbie, în timp ce ochii îi străluceau provocator.

- Nu plec de-aici!

- Ieși de-acolo, Abby. Mâine dimineață o să mă faci bucățele dacă nu te duc la timp la slujbă.

- Îți promit că nu. Nu te mai gândi la Colorado, și eu n-am să mă mai gândesc la restaurant. N-o să facem altceva decât să ne răcorim cu pina colada, să ne bronzăm la soare și să ne iubim. Eu sunt o nouă Abby.

- Dar eu eram fericit cu cea veche...

- Într-adevăr? Credeam că aia nu era decât o prostănacă, mereu ocupată și plină de griji ca să se mai distreze.

Ochii albaștri și mari ai lui Abby erau plini de întrebări.

- Nu zic că n-ar avea nevoie și ea să se distreze un pic, zise Jack, dar îmi place fata asta.

Abby îi adresă un zâmbet luminos.

- Adevărat? Atunci aș face mai bine să n-o alung. Ai

dreptate, ea trebuie să fie la lucru mâine dimineață la șapte. Așa că ar fi mai prudent ca tu să te duci la tine acasă pentru ca s-o lași să doarmă.

Înainte de a o conduce pe Abby, Jack o mai cuprinse o dată în brațe și o acoperi de sărutări.

Rămase totuși la ea dar o lăsă să doarmă liniștită, dar a doua zi dimineața o privi îmbrăcându-se și pieptănându-și părul, îndrăgostit de fiecare gest al ei.

Înainte să plece, Abby îl sărută tandru pe buze.

- Culcă-te la loc. Te iubesc.

Jack o trase spre el pentru un ultim sărut apoi o lăsă să plece.

- Și eu te iubesc.

xxx

Abby avea de lucru până peste cap când ajunse și el acolo pe la ora patru după-amiază. Dar văzându-l, cu cămașa udă lipită de piele, uită și de instalator și de furnizorul de pește și se repezi în brațele lui.

- Ce fericită sunt să te văd! Ce-ai făcut toată ziua?

- M-am întâlnit cu Dave, un paznic care se ocupă cu protecția faunei, și împreună am ajutat un aligator de vreo patru metri care se rătăcise să se întoarcă în lacul Dora.

- Dar a fost foarte periculos! De ce nu te duci tu să vizitezi Disney World, ca toți turiștii?

- Pentru că dacă aș fi ca toată lumea, tu nu m-ai mai iubi la nebunie, glumi el. Pe curând, iubito.

- Jack, dar tu șchiopătezi! N-ai să pleci de-aici până ce

nu-mi povestești ce s-a întâmplat.

- Absolut nimic.

- Câtă modestie! Cât curaj! se auzi vocea sarcastică a lui Simon. Pun pariu că o să-l vindeci cu un sărut.

Jack se repezi la el, cu pumnii strânși. Abby își înăbuși un țipăt dar el se mulțumi să-și lase să cadă pumnul de fier pe umărul lui Simon.

- Dă-mi drumul! O să-mi strici costumul și o să regreți. Am niște prieteni care n-or să-ți placă, îl amenință Simon.

Jack îi râse în față.

- Nici nu mă miră. Nici tu nu-mi placi. Ai grijă de tine.

Simon se eliberă și ieși pe ușa din spate clătinându-se.

- Poți să aștepți mult și bine ca să vin să te ajut la pregătirea cinei! îi urlă el lui Abby.

- Iartă-mă. Dacă ai nevoie de ajutor în seara asta, pot să vin eu, îi propuse Jack fetei.

Abby lăsă să-i scape un râs nervos.

- Nu, mulțumesc. Mi-e mai ușor fără el.

- Domnișoară Clarke, v-am adus roșiile, îl întrerupse o voce necunoscută. Vreți să aruncați un ochi?

Jack o prinse de umeri.

- Ocupă-te de roșiile tale. Și cheamă-mă în caz de nevoie. Pe curând.

Abby ridică privirea spre cer, apoi se apucă de lucru, fericită că se poate concentra și asupra altor treburi decât asupra lui Jack.

XXX

Când ajunse la rulota ei, pe la miezul nopții, o lumină

slabă se zărea în living. Jack o aștepta citind un studiu despre aligatori. O briză caldă pătrundea prin fereastra deschisă.

- E-n regulă? întrebă el, îngrijorat.

- Da. Dar uitasem cât este de greu. M-ai răsfățat prea mult în ultimele zile.

- Vino încoace. Așază-te. Întinde picioarele.

Cu ochii închiși, ea savură masajul viguros pe care el i-l făcea și care-i risipea oboseala.

Când termină să-i maseze tălpile, mâinile lui Jack urcară de-a lungul gambelor, pe genunchi și pe coapsele lui Abby. Apoi o întinse pe pat și se culcă încetișot peste ea.

- Este mai bine decât orice cuvertură, murmură ea, fericită.

xxx

Mai trecu o săptămână. Într-o seară când se întorcea de la lucru, Abby îl găsi pe Jack vorbind la telefon cu Pappy. Își pregăti un ceai și se așeză într-un fotoliu cu o carte-n mână, dar îngrijorarea nu-i dădea pace.

De îndată ce el închise telefonul, ea i se cuibări în brațe.

- Ei, ce vești?

--Am lipsit prea mult timp de acolo. Va trebui să mă întorc, îi explică el cu o voce încordată.

- Nu încă, te rog, nu încă, îl imploră ea lipindu-se de pieptul lui.

- Bine, iubito. Nu-ți face griji.

XXX

Sâmbătă seara el o duse din nou pe barcă, și a doua zi dimineață, leneviră în pat.

- Nu-ți mai face griji în privința lui Simon, îi zise Jack, sărutându-i pleoapele.

- Dacă aș putea! Dar mă aflu într-o situație de nerezolvat.

- O să vorbesc eu cu el.

- Nu, Jack! exclamă ea, speriată. Eu vreau doar ca el să fie mai politicos cu mine, nu să moară.

- Dar nici n-am să-l ating.

- Nici n-ar fi nevoie. E de ajuns să te încrunți la el și ar muri de frică. Oricum, o să mă descurc singură.

- Bine. Dacă zici tu...

Respiră adânc, apoi adăugă:

- Abby, eu trebuie să mă întorc în Colorado.

Fata se agăță de gâtul lui.

- Nu, nu, nu vreau!

Jack îi luă cu tandrețe fața în mâini și o sărută.

- Trebuie să plec, Abby. Există un avion la ora cinci și am să-l prind.

O greutate teribilă se abătu pe pieptul lui Abby.

- Chiar nu poți să mai rămâi?

- Au nevoie de mine.

- Și eu am nevoie de tine. Tu ai fost cel care a venit aici, după mine și acum eu am nevoie de tine. Nu-i drept să pleci acum.

Tăcu, conștientă dintr-o dată de egoismul ei, apoi

adăugă:

- Știu că trebuie să pleci. Înțeleg, dar nu poți să mă obligi să-mi placă asta.

Jack se străduí să zâmbească.

- Nici mie nu-mi place. Dar îți promit că voi reveni de îndată ce va fi posibil.

xxx

Abby îl conduse devreme la aeroport. În timp ce o săruta abia își reținea lacrimile și reuși chiar să-i zâmbească. Dar imediat ce el dispăru, ea se prăbuși pe un scaun și începu să plângă în hohote, fără să observe că toată lumea o privea. Între două hohote de plâns, cineva o ridică de pe scaun.

- Nu pot să plec și să te las așa, iubito. Se vor mai descurca o vreme și fără mine.

Și Jack, prinzând-o după umeri, o conduse spre ieșirea din aeroport.

xxx

În seara aceea, ea îi pregăti mâncarea lui favorită iar desertul, o șarlotă cu zmeură, îl mâncară în pat.

- Sunt atât de fericită că ai rămas, Jack. Crezi că Pappy și Bear se vor descurca într-adevăr?

- Am aranjat lucrurile prin telefon. O familie din Kansas City, care s-a îndrăgostit de han, va rămâne acolo o lună pe gratis. În schimb, îl vor ajuta pe Pappy să primească clienții.

Abby șopti, roasă de remușcări.

- Simt că-ți lipsește.

- Da. Dar tu mi-ai lipsi și mai mult.

- Și Bear?

- El zice că totul merge bine și fără mine. În plus, urmează să aibă loc o cursă de ambarcațiuni în week-endul ăsta, și dacă eu nu particip, cu siguranță că el va ajunge primul. Așa că-i fericit.

Abby se ghemui lângă el.

- Dar tu, tu ești fericit?

- Da.

- Cât de fericit?

- Foarte fericit.

Abby își presără sărutările pe tot trupul lui, ca niște fluturi.

- Numai „foarte fericit"?

- Sunt beat de fericire.

xxx

În seara următoare, Jack se hotărî să plece împreună cu prietenul său, Dave, în urmărirea unui aligator. Animalul fusese reperat într-un lac de lângă Orlando. Abby încercă să-l facă să se răzgândească, dar până la urmă ea se resemnă să-l însoțească.

- Ciudat loc pentru un aligator! remarcă Jack în timp ce-și parca jeep-ul lângă camionul lui Dave.

Se aflau în parcarea unui sat frumos așezat pe malul lacului.

- Aligatorii au fost primii sosiți în aceste ținuturi, îi

răspunse Abby. Există câte unul în fiecare mlaștină din Florida. Ies să se împerecheze la sfârșitul primăverii și începutul verii, și atunci îi întâlnesc localnicii.

- Deci totul este din vina dragostei! Cum de știi tu atâtea lucruri despre aligatori?

- Uiți că m-am născut aici.

Jack zâmbi, se strecură lângă ea și o cuprinse cu brațele pe după umeri.

- Asta vrea să fie cumva ultima dorință a comandantului? îl întrebă Abby întinzându-i buzele.

El izbucni în râs.

- Amintește-ți doar că n-ai nevoie să înoți mai repede decât aligatorul; ajunge să înoți mai repede decât prietenul tău.

- Foarte nostim!

- Fii prudent, Jack, îl imploră ea cu seriozitate.

- Salut, Jack! Totul e-n regulă?

Era Dave, îmbrăcat într-o uniformă kaki, cu un pistol la brâu, cu o lampă de miner aprinsă pe frunte. Mai avea și o carabină și un colac de frânghie.

- Dave, ți-o prezint pe Abby Clarke. Ea o să ne privească.

- Foarte bine. S-au adunat deja o mulțime de oameni.

Apăruți din întuneric, oameni de toate vârstele se grupaseră într-adevăr pe malul apei pregătiți să asiste la capturarea aligatorului.

- O să procedăm repede și cu prudență, îl preveni Dave. Aligatorii sunt animale periculoase, viclene și rapide. Iar acesta ar putea măsura vreo patru metri și cântări vreo două sute cincizeci de kilograme.

Abby simți că-i vine rău.

- Nu-ți fie teamă, eu am mai făcut asta de nenumărate ori, și după cum vezi încă sunt întreg.

Ochii lui Jack străluceau de nerăbdare.

- Ești gata? îl întrebă Dave. Să mergem.

xxx

Abby privi barca îndepărtându-se pe lacul întunecat, lăsând în urma ei o dâră argintie. Murea de frică. Auzea vâslele despicând regulat apa. Liniștea era uneori tulburată de orăcăitul broaștelor. Barca se deplasa printre tufișuri, ierburi înalte și nuferi. Lumina lanternei lui Jack apărea ici-colo ca un licurici uriaș. Se auzi deodată o împușcătură, urmată de un „pluf" în apă, și de strigăte. Apoi din nou se lăsă tăcerea. Barca reapăru în sfârșit, și Abby zări enormul aligator legat de flancul ei, cu fălcile imense legate cu frânghia.

- Retrageți-vă cu toții! strigă Dave, în timp ce, împreună cu Jack trăgeau din toate puterile ca să scoată aligatorul din apă. După eforturi serioase, reușiră să-l urce în camion.

Abby se apropie și Jack îi adresă unul dintre irezistibilele lui zâmbete de copil.

- Ți-am zis că totul o să decurgă bine. A fost un aligator al naibii de mare!

- Ești nebun, Jack! E prea mult pentru mine.

- Hei! Romeo, făcu Dave. Ai face mai bine să te ocupi de piciorul tău. Spitalul cel mai apropiat este pe șoseaua 436.

Abby încremeni, cu gura căscată și ochii larg deschiși.

- Te-a mușcat aligatorul? icni ea.

- Nu-i nimic grav. Așază-te la volan și să pornim.

Fata dădu mașina înapoi și se lansă pe șosea.

- Ar fi mai bine să-mi spui ce s-a întâmplat, înainte să te strâng de gât.

Jack răspunse furiei ei cu un zâmbet.

- Aligatorul nu m-a atins. Cred că m-a mușcat un șarpe. Dar avem tot timpul să ajungem la spital, nu-ți face griji.

- De ce n-am rămas noi acasă, liniștiți, să ne uităm la „Dallas" ca toată lumea? gemu Abby.

Depășea în viteză celelalte mașini, aruncând din când în când o privire spre el și zărind picăturile de sudoare pe frunte și pe buza superioară.

- E-n regulă?

- Da, mormăi Jack, strângând din dinți.

O bătu ușor cu palma pe genunchi apoi își puse pumnul strâns pe coapsa lui. Fața îi devenise pământie și rezista cu greutate unei teribile senzații de vomă.

Ține-te bine, ajungem imediat! îi strigă Abby, în timp ce parca mașina în fața intrării de la „Urgență" claxonând frenetic.

xxx

Doctorul o informă pe tânăra femeie că Jack va trebui să rămână trei zile în spital sub observație.

Furia ei împotriva lui era atât de mare încât avea ochii uscați când el fu scos din sala de urgență pe o brancardă.

Jack îi făcu semn infirmierului să se oprească.

- Mă simt bine. Mi-au făcut o injecție cu ser antivenin-nos, totul e-n ordine, afirmă el cu blândețe.

Abby își încrucișă brațele pe piept și-l privi furioasă.

- Nu este totul în ordine, Jack! Te-ai purtat prostește. Nu îmi vine să cred că îți asumi asemenea riscuri.

- Îmi pare rău. Vino lângă mine, murmură el, întinzându-i mâna.

Abby îi întoarse spatele și se repezi spre ieșire cu ochii încețoșați de lacrimi.

- Te iubesc! îi strigă Jack.

I se păru că vorbele lui îi străpungeau inima.

Ajunsă la mașină, se prăbuși cu capul pe volan. Început să plângă în hohote, până ce lacrimile îi alungară spaima, furia și îndoiosarea de propria soartă.

Se privi în oglinda retrovizoare și-și șterse nasul mormăind:

- Proasto! Nici măcar nu i-ai spus că-l iubești. Și dacă i se întâmplă ceva în noaptea asta? Și dacă... M-am săturat de atâția „dacă"! De ce nu este el pur și simplu la fel ca toată lumea?

Orbită din nou de lacrimi, se întoarse acasă conducând foarte încet, trânti ușa rulotei, le respinse pe pisici și se duse să se arunce în pat.

Câteva minute mai târziu, se cufunda într-un somn agitat.

Capitolul 9

Mieunatul înfometat al pisicilor o trezi pe Abby. Sări jos din pat, făcu un duș, le pregăti mâncarea, își puse repede pantofii, își luă poșeta și cheile, și se repezi afară continuând să-și încheie bluza.

Primii clienți apărură la „Café Paradis" mai înainte ca ea să aibă timp să pregătească prânzul și le oferi citronade și alune ca să-i liniștească.

- Grăbește-te, Archie!

- Hei! Fără scene! Eu am ajuns la timp. Nu pot să fac nimic singur dacă altora nu le pasă...

- N-am chef acum de discuții.

- Nici nu discutam. Constatam doar faptele, îi replică Archie, dispărând în sala de mese.

După prânz Simon, își făcu apariția.

- Așadar cât am scos la prânz?

Abby strânse din dinți și-i strigă pe un ton exasperat.

- Habar n-am! Știu doar că mi-am petrecut dimineața curățind, gătind, servind clineții, și că aș fi avut nevoie de ajutor. Suntem asociați, da sau nu?

El îi zâmbi cu un aer răutăcios.

- Păi, suntem. Dar eu sunt cu banii. Tu nu ești decât

o curea de transmisie. Ai vrut bucătăria, ai avut-o. Dar lasă asta, am impresia că nu te mai distrezi prea bine în „paradis"...

- Simon, ești un tip afurisit.

El roși și buzele îi păliră.

- Poate că n-oi fi eu Richard Inimă de Leu cum e omul zăpezilor ăsta al tău, dar eu trăiesc în realitate, păpușă. Eu sunt realitatea! Ai face mai bine să-ți dai seama de asta, în loc să visezi.

Abby își înălță bărbia.

- Asta nu te privește!

- Voiam doar să te ajut.

- Minți! Nici dacă ar fi un incendiu nu m-ai ajuta. Pleacă de-aici!

- Am să plec dacă vreau eu, și voi sta atâta cât voi dori. Tu n-ai nimic de spus aici.

- Cum adică? Locul acesta este totuși al meu, după câte știu. Cum ți s-ar părea să ai un restaurant gol, fără nimic pe foc și fără nici un client la orizont?

- Aș fi oricum mai puțin ridicol decât tine dacă ai fi dată afară de la „Café Paradis". Mă doare-n cot de locul ăsta, de bucătăria ta și de micile tale proiecte. Mai bine bagă-ți în cap că dacă se închide restaurantul, tu o să te trezești pe stradă, vânzând alune.

Abby deveni lividă, de parcă ar fi lovit-o. Amuțită de șocul încasat, îl lăsă pe Simon să plece, fără să să clintească.

În ciuda eforturilor făcute pentru a rămâne calmă, tânăra femeie izbucni în lacrimi și suspină îndelung, cu fața ascunsă într-un șervet de masă. Cum de putuse să

facă o asemenea greșeală? De ce nimeni n-o prevenise sau n-o ajutase? De ce Jack nu era niciodată aici când avea nevoie de el?

Ușa de la intrare se deschise de parcă ruga ei fusese ascultată.

- Jack? strigă ea, conștientă că nu putea să fie el, dar sperând totuși.

- Nu-i Jack, e Jeanette, răspunse sora ei.

Abby își șterse lacrimile, luă o cratiță și începu s-o curețe.

- Pot să te ajut?

- Da, dacă vrei.

Abby rămânea întoarsă cu spatele și sora ei se apropie intrigată.

- Ai plâns!

- Ceapa e de vină, minți Abby.

- Nu-i adevărat! Ce s-a întâmplat? Te-ai certat cu Jack?

- Nu, cu Simon. Un mic dezacord.

- Atâta tot? oftă Jeanette, ușurată. O să te alinte Jack puțin și o să-ți treacă.

Abby închise ochii și își trecu mâna peste fruntea umedă.

- Nu de alintări am eu nevoie.

- Greșești. Alintările ajută. Și sărutările și mai mult. În fine... vorbesc și eu despre ce-am văzut în filme, adăugă Jeanette când văzu ochii lui Abby mărindu-se surprinși. Abby, trebuie să recunoști că nu poți să faci totul singură și că ai nevoie de cineva, insistă ea cu sinceritate. Du-te și caută-l pe Jack, mă ocup eu de restaurant.

- E la spital. S-a dus la vânătoare de aligatori și l-a

mușcat un șarpe.

- Nu se poate! exclamă Jeanette. Este grav? N-aș suporta să i se întâmple ceva; este atât de minunat! Nu plânge, Abby, am să sun eu la spital pentru tine.

Centralista îi dădu camera lui Jack.

- Alo! Jack? Nu, sunt Jeanette. Abby este alături de mine. Am crezut că mor când mi-a spus ce-ai pățit. Ți-e rău? Da, ți-o dau.

Abby luă telefonul.

- Cum te simți, Jack? Nu-ți face griji pentru mine. Poți să mergi? Când îți dau drumul acasă?

Vocea gravă și aspră a lui Jack o făcea să vibreze din cap până-n picioare. Totul în jurul ei dispăru, ca atunci când duci la ureche o scoică și cântecul mării alungă toate celelalte zgomote. Simți că se topește și renaște la viață.

- Ce spui? Poimâine? Firește că vin. Poate că am să pot trage o fugă chiar azi, înainte de masă. Am atâta nevoie să te văd!

Răspunsul lui Jack o făcu să roșească.

- Și eu te iubesc, murmură ea înainte să închidă.

Jeanette o privea zâmbind.

- Ce ți-am spus eu apropo de alintări?

- De data asta ai avut dreptate, surioară. Dar să nu ți se urce la cap. Vrei să mă ajuți? Știi Jeanette, cred că totul o să se aranjeze.

XXX

Joi dimineață, Abby se spălă pe cap și își uscă părul în fața oglinzii aburite care-i reflecta imaginea radioasă.

Bătăile inimii ei parcă spuneau: „Jack... Jack... Jack". În câteva minute îl va vedea, îl va putea atinge. După atâția ani, îi era greu să se lase în voia sentimentelor, dar ea îi va arăta și îi va dovedi dragostea ei. El va înțelege totul.

Se auzi o bătaie zgomotoasă în ușă și, spre marea ei surprindere, Abby se trezi față-n față cu Harry și domnul Wyler, cei doi principali furnizori ai ei.

- Putem să vorbim câteva minute? întrebară ei.

- Eu... tocmai plecam.

- Este important, insistă Harry. Dacă ai doar un minut...

- Bineînțeles. Intrați. Luați loc. Vreți o cafea?

- Nu, mulțumim, răspunseră ei, cu ochii plecați.

Domnul Wyler începu:

- Am vrea să știm de ce ai anulat toate comenzile fără să ne anunți dinainte, după atâția ani.

Abby scutură din cap, nedumerită.

- Eu am anulat comenzile? Ce vreți să spuneți? Eu nu pot să fac să meargă restaurantul fără pește și pui! Ce s-a întâmplat?

- Ei bine, ieri am primit o scrisoare prin care eram anunțați că nu te mai aprovizionezi de la noi pentru că ai găsit un preț mai bun în altă parte, îi explică Harry, cu un aer supărat. Chiar că nu ne așteptam la așa ceva din partea unei prietene!

- Dar am rămas prietena voastră, și n-am anulat nimic. Știți foarte bine că n-aș face una ca asta.

- Asociatul tău a făcut-o. Înștiințarea era însoțită de un cec care acoperea toate datoriile pe care le aveai la noi.

- Considerați-o nulă, zise Abby pe un ton sec. Blestematul de Simon!

Tânăra femeie le susținu privirea cu un aer hotărât.

- Îmi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat. Puteți să continuați să-mi livrați marfa. O să mă ocup eu de această neînțelegere. Vă mulțumesc că ați venit la mine să-mi spuneți.

- Nu suntem singurii care am primit o astfel de scrisoare, mormăi domnul Wyler care se simțea stânjenit că el trebuia să-i aducă la cunoștință niște lucruri privind funcționarea propriului ei restaurant.

Abby simțea că moare de rușine. Oamenii aceștia erau prietenii ei. Ei o văzuseră clădind „Café Paradis" pornind de la zero, și o respectau pentru asta.

Cu capul sus, ea se îndreptă spre telefon, cu un creion și un carnețel în mână.

- Pe cine trebuie să sun? îi întrebă ea.

Abby dădu vreo șapte-opt telefoane ca să se scuze și să explice situația. Vocea ei era fermă, dar tot corpul îi tremura. După ce lăsă un mesaj furios și pe robotul lui Simon, se prăbuși pe un scaun. Ce dimineață oribilă!

Jack! Era trecut de ora unsprezece și ea nici măcar nu-i telefonase ca să-l anunțe că nu va putea să vină să-l ia. Uitase pur și simplu de el.

Ce nebunie fusese în mintea ei de-l lăsase pe acest bărbat minunat și curajos s-o aștepte pe trotuar?

Se repezi la spital, dar Jack era de negăsit.

- Ah! Iată-te, Abby! L-ai ratat pe domnul Gallagher, exclamă Lorene Gray, o infirmieră care o ajutase pe Jeanette să vină pe lume, în urmă cu șaisprezece ani.

- Unde este?

- A venit Jeanette să-l ia. El nu reușea să dea de tine la telefon...

- Necazuri la serviciu... o întrerupse Abby, prea enervată ca să-și mai păstreze rezerva obișnuită.

- Așa s-au gândit și ei. Au plecat de o bună bucată de vreme. Dar ia zi, este un bărbat al naibii de frumos prietenul ăsta al tău!

Abby făcu ochii mari.

- Oi fi eu măritată de treizeci de ani, continuă Lorene, dar încă mai văd clar, să nu cumva să-l ratezi. Ăștia din Colorado au într-adevăr o înălțime peste medie.

Infirmiera își punctă cuvintele cu un râs complice și dispăru în sala de operații.

xxx

- Jack? strigă urcând pe puntea bărcii.

El apăru în pragul ușii, sprijinit în cârje, cu părul vâlvoi și cu torsul gol.

- Bună ziua!

Abby ezită între râs și lacrimi.

- Bună, Jack. Se pare că te simți bine. Iartă-mă. Am avut niște necazuri incredibile, tocmai când mă pregăteam azi-dimineață să vin încoace, și n-am mai putut pleca.

- Nu-i nimic. Intră.

Chipul lui era în umbră, astfel că ea nu putu să-i citească în priviri.

Îl urmă înăuntru. Vocea îi era atât de rece! Poate că se

supărase.

În clipa când el se întoarse ca s-o privească-n față, una dintre cârje se agăță de o măsuță și o vază de flori aflată pe ea se făcu țăndări.

- Fir-ar să fie! înjură el.

- Ești supărat?

- Bineînțeles. Merg de douăzeci și patru de ore cu chestiile astea și deja îm stricat o noptieră, un cuier, și acum și vaza asta. Am impresia că sunt un urs într-un magazin de porțelanuri.

- Îmi pare rău, Jack. Sincer, îmi pare rău.

- De ce? Tu aduci puțină bucurie în ziua asta cenușie. Apropie-te, îi ceru el atingându-i obrazul cu o mângâiere.

Abby se cuibări la pieptul lui.

- Mă simt o netrebnică! Azi-dimineață n-am venit să te iau, și în seara trecută, nici nu ți-am spus ce mult te iubesc.

- Am remarcat.

- A fost ca și cum aș fi vrut să te pedepsesc pentru că m-ai speriat atât de tare. Dar dacă ți s-ar fi întâmplat ceva...

- Nu mi s-a întâmplat nimic. Și n-o să mi se întâmple nimic.

- O să ți se întâmple o nenorocire dacă vei continua să-ți asumi atâtea riscuri. Și eu nu pot suporta ideea asta. Nu suport să te iubesc atât de mult.

Jack își lipi buzele de cele ale lui Abby și o sărută cu patimă. O strânse în brațe atât de puternic încât aproape o sufocă. Dar când vru să se îndepărteze, ea fu aceea care-l sărută, îi mușcă ușor buzele și își frecă obrazul de

barba lui nerasă.

- Uită tot ce ți-am spus, te iubesc la nebunie, murmură ea.

- Și eu. Dar ai grijă, am să cad, adăugă el sprijinindu-se de masă.

Se întinse pe jos și o trase lângă el.

- Acum povestește-mi totul.

Abby își cuibări capul în căldura acestui trup puternic care o liniștea atât de mult. Îi trecu un braț pe după gât.

- Strânge-mă tare în brațe. Jeanette zice că am nevoie de așa ceva și că asta ajută.

- Vrei să te ajut cu ceva? Despre ce-i vorba?

- Nimic. N-am chef să vorbesc despre asta. Strânge-mă tare, atâta tot.

Când Abby se mai relaxă, Jack îi șopti la ureche:

- Spune-mi.

Fata se simți transparentă și stângace. El citea în ea ca într-o carte deschisă.

- Sunt supărată mai ales pentru ceea ce s-a întâmplat în ultimele zile.

- Nu-i nimic, eu am uitat deja. Ce mai este altceva?

- E prea greu să-ți explic.

- Dă-mi voie să încerc să-ți împărtășesc grijile, Abby. Tu prea așezi totul în „sertărașe" distincte: familia ta, munca ta, eu. Dar viața nu-i atât de simplă. Eu pot să-ți aduc dragostea mea și puterea mea. Pot să te ajut.

- Mă tem că n-am să mai pot să mă descurc singură dacă încep să mă sprijin pe tine. Tu spui că te vei întoarce, dar ce-o să se aleagă de mine dacă munții și râurile te vor vrăji din nou? Pappy nu-ți lipsește prea mult

pentru că știi că-l vei revedea, dar nu vei putea niciodată să-l abandonezi. De altfel, nici eu n-aș suporta gândul că l-ai abandonat.

Jack o sărută pe vârful nasului.

- Draga mea, îl iubesc pe Pappy și munții mei, este adevărat. Dar pe tine te iubesc și mai mult. Și sunt pregătit să risc totul pentru asta.

- Eu n-am fost pregătită să te întâlnesc. Nimeni nu mi-a vorbit până acum vreodată ca tine. Te iubesc, dar nu știu cum poți tu suporta o femeie atât de încăpățânată și furioasă ca mine.

- Mai ai și alte probleme?

- Simon. Ne-am certat și tocmai am descoperit că ia decizii fără știrea mea, încât eu apar în fața furnizorilor ca o idioată perfectă.

Ochii lui Jack scânteiară de furie dar vocea îi rămase calmă.

- Nu-i adevărat. Tu ești femeia cea mai hotărâtă și cea mai curajoasă pe care am cunoscut-o vreodată. Toți vecinii și prietenii tăi știu asta. O să mă ocup eu de el, să punem lucrurile la punct.

Pronunță aceste cuvinte pe un ton atât de tăios încât Abby se înfioră.

- Nu, te rog! Ți-am zis că va trebui să mă descurc singură. Trebuie să-mi dovedesc mie însămi că sunt în stare.

- De acord, domnișoară încăpățânată.

- Acum trebuie să plec. Dă-mi drumul! îl rugă ea în timp ce el îi săruta sânii.

Jack se ridică într-un cot.

- Trebuie să fiu nebun să te las să pleci. Ești atât de

greu de prins!

Abby se ridică fără tragere de inimă.

- Voi încerca să fiu mai abordabilă, afirmă ea gândindu-se la hotărârile pe care le luase chiar în dimineața aceea. Ai să vezi, mă pot schimba. Du-mă la plajă în weekendul ăsta.

O străfulgerare de neîncredere amestecată cu dorință trecu prin ochii lui Jack.

- Ești sigură?

- Da. Trebuie să fiu înapoi luni pentru piață, dar am nevoie de acest weekend cu tine. Cel puțin, dacă tu te simți în stare.

- N-avea grijă. Mă descurc eu, îi răspunse Jack într-un hohot de râs.

Capitolul 10

- Unde mergem astăzi? întrebă Jack apucând volanul jeep-ului.

- La Cocoa Beach, dacă vrei. Este pe coasta Atlanticului. Plajele sunt superbe și se poate face surf, mai ales când se stârnește vântul.

- De acord. Am putea face o escală la magazinul cu articole de surf, despre care sora ta vorbește fără încetare, să ne cumpărăm tricouri și ochelari de soare... să facem și noi pe turiștii, ce mai.

Abby îi zâmbi. Ochii ei albaștri, păreau mai surâzători și Jack răsuflă ușurat.

Cum jeep-ul o luă pe o scurtătură care ducea la Kap Kennedy și Tittusville, el întinse gâtul în speranța că va zări naveta spațială pe rampa de lansare.

- Va trebui să venim să vedem de aproape lansarea unei rachete. Vreau să-i simt puterea, să simt pământul care se cutremură...

Abby își strecură mâna de-a lungul coapsei lui și murmură:

- Iată: simte pământul care se cutremură.

El îi prinse mâna între genunchi și i-o reținu.

- Încetează, Jack! Nu poți să conduci și să te joci în același timp.

- Tu ai început. O să ne întoarcem mai târziu la asta. Dar pot să conduc și să vorbesc, nu?

- Asta mi se pare posibil, admise ea.

- M-a sunat Pappy, continuă el. A căzut și și-a scrântit glezna căutând pe munte cristale de stâncă, dar zice că a găsit totuși unul superb.

- Cum se simte?

- Binișor. S-a dus singur la spital, și acum familia aceea din Kansas City, despre care ți-am vorbit, are grijă de el. Noroc că sunt ei acolo.

- Dar ai vrea și tu să fii, nu-i așa?

Jack se încruntă și privi palmierii pitici ce mărgineau șoseaua, și numeroase mlaștini aflate de-a lungul drumului.

- Da. El a fost întotdeauna lângă mine, și acum când ar avea nevoie, eu nu sunt acolo. Îmi pare rău pentru greutățile prin care treci, dar trebuie să mă duc acolo.

- N-ai putea rămâne încă o săptămână? N-aș vrea să rămân singură tocmai acum...

- De acord, promise Jack, care-și dădu seama că Abby făcea un efort imens să rămână calmă.

Ea se mai relaxă.

- N-o să mai vorbim despre necazurile noastre. Nici măcar n-o să ne mai gândim la ele. Promiți?

- Îți promit.

Lumina soarelui făcea să strălucească parbrizul, capota și panglica lungă a șoselei. Traversară râul Banana și se treziră în fața oceanului.

„Cel mai mare magazin cu articole de surf din lume" era un imens haos pestriț, plin de o mulțime de clienți care miroseau a ulei de cocos, a loțiuni solare și a sudoare.

Înainte ca Abby să-și dea seama ce se petrece, Jack apucă apucă o planșă de surf dintre cele expuse și îi ceru informații unui tânăr vânzător.

- Nu-i vinde planșa, te rog, îl imploră Abby alergând spre ei. Jack, te rog, amintește-ți de piciorul tău bolnav, de șarpe, de aligator. De altfel, adăugă ea cu o voce senzuală și clipind din gene credeam că mâinile tale vor fi ocupate pe tot timpul zilei, dragule.

Amuzat, Jack se întoarse spre tânărul vânzător și ridică din umeri.

- Poate data viitoare. Mulțumesc.

- Mă faci să rostesc cuvinte nechibzuite, Jack. Mi-e rușine. Credeam că am venit aici să cumpărăm doar niște tricouri, adăugă ea ironică.

Jack îi cumpără trei tricouri decorate cu rechini care făceau surf, care purtau ochelari de soare sau făceau skate-board, iar el își luă un tricou fără mâneci. Doar imaginându-și-l astfel îmbrăcat, și Abby se simțea topindu-se de dorință.

Traseră la un hotel roz cu cinci etaje, situat chiar la marginea plajei, și își puseră imediat costumele de baie. În clipa în care Abby își punea unul dintre tricouri, observă că Jack o privea cu una din acele expresii care însemnau că el nu mai putea să aștepte nici un minut în plus ca s-o ducă în pat. Bătăile inimii i se accelerară și pielea începu s-o piște, ca înțepată cu mii de ace fine.

- Știu la ce te gândești, Jack.

- Nu pot să mă abțin. Ești atât de frumoasă...

Abby înghiți cu dificultate.

- Și eu știam că tricoul ăsta al tău fără mâneci o să mă scoată din minți. Unde naiba mi-a dispărut forța de caracter?

- Habar n-am, murmură Jack atingându-i buzele. Dar chiar sper să-și fi luat zborul, deocamdată.

xxx

Soarele era la amiază când în sfârșit coborâră pe plajă. Închiriară două șezlonguri și o umbrelă galbenă pe care Jack o înfipse în nisip și o deschise imediat. Abby se refugie în această oază de umbră.

Căldura o toropi și ațipi legănată de cântecul uniform al valurilor care se spărgeau pe nisip, de țipătul pescărușilor ce zburau pe deasupra ei, de respirația lui Jack și de foșnetul paginilor întoarse ale cărții lui. Poate că toate astea nu erau decât un vis... Așa că se rugă să nu se trezească.

Îi căzu o picătură de apă pe nas, o alta pe piept, urmată de o adevărată cascadă pe picioare. Se ridică dintr-un salt și fugi după Jack care alerga spre ocean.

- Jack! O să mi-o plătești!

Se repezi în apă după el. Un val puternic o lovi drept în piept și o obligă să se retragă, sub privirea amuzată a lui Jack. Un alt val, enorm și înspumat, se apropia de ea și Abby, ținându-și răsuflarea , se cufundă exact sub el.

Ieși la suprafață râzând, își scutură capul ca să-și dea

părul pe spate, apoi se îndreptă spre el, dincolo de valuri, înotând cu ușurință.

Picioarele ei îi învăluiră șoldurile lui Jack și își dădu capul pe spate, întinzându-și brațele. Soarele era atât de strălucitor încât îl putea vedea chiar și cu ochii închiși. Oceanul o legăna ușor. Jack o ridică și o sărută cu buzele sărate de apă.

El începu să înoate apoi paralel cu plaja, depărtându-se repede de ea. Abby se întoarse pe spate și înotă încet și leneș. Se răsuci apoi din nou și se cufundă în apa răcoroasă și transparentă. Deodată o formă întunecată și rapidă alunecă pe sub ea. Era Jack care reușise s-o sperie teribil.

Ieșind și el la suprafață, o cuprinse în brațe, o sărută pătimaș pe gură, apoi îi scoase sutienul și-i prinse cu buzele vârfurile întărite ale sânilor.

Pe Abby o cuprinse o delicioasă amețeală, și se eliberă din îmbrățișare răsucindu-se.

- Ești imposibil, Jack! Sunt oameni în jurul nostru.

- Ba nu sunt decât niște rechini.

Ea se întoarse brusc, privind atent suprafața apei.

- Eu ies atât cât mai am timp. Vino cu mine. Nu-i bine să înoți singur.

Un zâmbet amuzat pluti pe buzele lui Jack.

- Rămân în apă! îi strigă el.

Înnebunită de furie, Abby începu să înoate spre plajă dar fu înghițită de un val enorm. Se redresă cu greu, se luptă împotriva curentului și reuși să se folosească de elanul valului următor ca să se apropie de mal. Cu mâinile atârnându-i obosite pe lângă corp, cu părul

șiroind de apă, se întoarse cu fața spre mal.

Zări capul întunecat al lui Jack, îl văzu pe acesta lansându-se pe creasta unui val și lăsându-se purtat de el până la malul apei.

- Nu se compară cu Colorado, dar nu-i rău nici aici. Nu ți se pare că mă domesticesc? Doar un cuvânt să spui, și rămân aici.

xxx

Pe la ora patru după-amiază, vântul luă umbrela. Abby își făcu mâna streașină la ochi ca să-l poată vedea pe Jack alergând după ea, prinzând-o și punând-o strânsă sub un șezlong.

Ea îi arătă o dungă de nori negri care se adunară la orizont.

- Vine o furtună mare. Ce-ar să-mi oferi o băutură răcoritoare la barul de la piscină?

- Aș fi încântat.

xxx

Barul avea acoperișul de paie și o chelneriță care se mișca asemeni unei broaște țestoase. Îl privea pe Jack cu o admirație nedisimulată și făcu în așa fel încât să-i atingă degetele când îi dădu paharul.

Era atât de caraghios încât Abby pufni în râs și fu cât pe ce să se sufoce.

- Zilele acestea petrecute cu tine, Jack, zise redevenind serioasă, sunt un vis. Aș vrea să găsesc modalitatea

de a fi mereu la fel de fericită și de a face din viața mea un tot. În cea mai mare parte a timpului, am impresia că alerg în multe direcții deodată.

- Poate că muncești prea mult. Poate că îți ceri ție însăți prea mult. Trebuie să-ți ajuți familia, firește. Dar trebuie oare ca ei să fie centrul vieții tale? Același lucru se poate spune și despre munca ta.

- Nu mă înțelegi niciodată. Uită ce-am spus.

- Nu pot să uit, bombăni Jack. Acest aspect se interpune mereu între noi.

- Ce remarcă neplăcută! exclamă Abby pe un ton brutal. Câteodată mă scoți din sărite, ca și cum eu nu ți-aș dărui ție destul...

- N-am vrut deloc să spun asta.

- Atunci ce-ai vrut să spui? Crezi că sunt prea devotată părinților mei, restaurantului, surorii mele?

Jack își păstra stăpânirea de sine, ceea ce o înnebunea.

- Nu. Mă întrebam doar ce loc îmi rezervi mie în toată povestea asta.

Abby făcu ochii mari.

- Cel mai important! Locul central! Nu mă crezi? adăugă ea cu timiditate.

- Mi-aș dori să pot crede...

Jack se ridică cu o expresie aproape vulnerabilă în ochi, apoi se întoarse și se îndreptă spre ieșire. Abby se ridică dintr-un salt, astfel că își răsturnă paharul.

- Jack, te rog, nu te supăra!

- Nu sunt „supărat", cum zici tu. Mă gândeam doar că am treizeci și cinci de ani și înainte de a te întâlni, viața

mea îmi plăcea. Eram fericit, singur doar cu munții și râurile mele. Acum, te iubesc pentru totdeauna, tu ești centrul existenței mele, dar nu sunt sigur că și tu poți spune același lucru. Și de felul meu, nu prea-mi place să aștept.

- Îmi pare rău, murmură Abby.

- N-ai de ce să te scuzi. Dar va trebui să te hotărăști. Eu nu pot rămâne aici toată viața.

Privirea-i întunecată și pătrunzătoare i se îmblânzi dintr-o dată și îi zâmbi.

- Dar nu se pune problema să stabilim chiar în clipa asta ce facem. Deocamdată, ai grijă că semeni cu o langustă friptă.

- Mă duc să fac un duș și să mă aranjez. Ce zici? întrebă Abby.

Jack îi ridică bărbia și o sărută tandru pe buze.

- Du-te. Vin și eu imediat.

xxx

Abby se sprijinise de peretele ascensorului și își făcea vânt cu pălăria de soare. „O aspirină. Dau regatul meu pentru o aspirină" gândea ea. După ce făcu un duș, luă două aspirine, își puse un halat, duse hainele ude pe balcon și se aruncă pe pat. „Trag un pui de somn, și o să-mi fie mai bine". Ochii i se închiseseră.

O trezi zgomotul unor lovituri repetate.

- Jack? strigă ea repezindu-se la ușă.

Nu era nimeni. Mirată, aruncă o privire la ceas. Era ora șase. Dormise zdravăn. Zgomotele păreau să vină din

balcon. Poate că Jack venise în timp ce ea dormea?

Nu era însă decât capătul unui prosop ud care se lovea de geam. Fata deschise larg ușa dinspre balcon și vântul pătrunsese în cameră. Norii prevestitori de furtună întunecaseră cerul. Încă nu ploua, dar Abby zărea perdeaua de ploaie în depărtare, deasupra oceanului.

Privirea îi fu atrasă brusc de o siluetă solitară pe plaja pustie.

- Jack!

Dar strigătele ei se pierdură în vânt.

Își puse șortul și un tricou în viteză și se repezi afară, cu părul aruncat pe față de rafalele de vânt.

Jack era în picioare la malul apei, afundat până la glezne în nisip, ceea ce însemna că stătea aici de mai multă vreme, nemișcat, privind marea.

Abby îi vedea mușchii coapselor încordându-se când un val mai puternic i se spărgea violent la picioare. Îl vedea străduindu-se să-și păstreze echilibrul pentru a înfrunta valul următor.

O teamă necunoscută o cuprinse pe tânăra femeie.

- Jack! Jack, ce faci aici? strigă ea apropiindu-se de el.

Trezit din gândurile lui, Jack o privi, îi zâmbi cu tandrețe și o trase spre el, întorcându-și apoi din nou privirea spre mare.

- Îmi lipsește cu adevărat, răspunse el.

- Vrei să spui că în Florida nu este destulă apă pentru tine?

- Știi bine ce vreau să spun, reluă el, cu privirea ațintită spre furtuna ce se apropia. Îmi plac lucrurile aspre.

Abby își trecu brațul pe după talia lui Jack și se strânse mai aproape de el.

- Ai să mă părăsești, nu-i așa?

El își afundă privirea în ochii ei.

- Trebuie să plec. Și eu am de condus o afacere și trebuie să-l ajut pe Pappy la han. Și apoi, după cum îți spuneam, îmi lipsesc văile sălbatice și falezele abrupte ale canioanelor. M-am săturat de nisip, de căldură, de țânțari și de aer condiționat. Am nevoie să simt vântul proaspăt al munților.

- N-ai să te mai întorci. Ai să mă uiți. Sau, dacă nu, atunci o să mori pe unul dintre râurile acelea repezi.

Jack zâmbi și-i mângâie obrazul.

- Asta ai vrea?

- Nu-ți bate joc de mine.

- Ești atât de nostimă! Cum o să-mi bat joc de tine? Ți-am spus doar că te iubesc.

- Asta n-ajunge întotdeauna.

- De unde știi tu, Abby? N-ai încercat niciodată.

xxx

Holul hotelului mișuna de clienți când ei ajunseră la ascensor și Abby auzi în treacăt cuvintele „uragan" în Bahams.

- Relaxează-te, îi ordonă Jack când ajunseră în fața ușii camerei lor. Amintește-ți de sfaturile bătrânului șoarece de râu care sunt: este mai bine să înfrunți cu calm situațiile dificile.

Aprinseră televizorul. Buletinul meteo anunța într-

adevăr că primul uragan al sezonului se apropia și că trebuiau să se aștepte la trei zile de ploaie continuă.

- O să sun acasă, să mă asigur că totul e-n regulă, îl anunță Abby.

Jack își scoase tricoul și slipul de baie.

- Bine. Până atunci, eu o să fac un duș.

Trupul lui gol era atât de frumos și puternic încât Abby greși numărul de telefon. El se așeză o clipă lângă ea ca să se uite la televizor și contactul cu coapsa lui fermă o umplu de dorință. O dorință dulce-amară... Formă din nou numărul de telefon, în timp ce el se duse să facă duș.

Când ieși de sub duș, Jack o găsi pe Abby care-l aștepta, sprijinită de chiuvetă.

- Aș putea să-ți cer o favoare?

Chipul lui Jack se întunecă precum cerul înnorat de afară.

- Vrei să te întorci acasă?

- Mi s-a spus că Simon sună într-una, că vrea să-mi vorbească imediat. Jeanette zice că pare mult mai ciudat ca de obicei și că...

- Nu poate aștepta până mâine?

- Oricum o să plouă, și n-o să putem face plajă.

Jack se apropie și își lipi trupul gol și ud de cel al lui Abby care roși.

- Eu nu mă gândeam la plajă...

- Știu, îți cer prea mult.

- Cam așa. Hai, grăbește-te și fă-ți bagajele. Eu te aștept jos în hol.

Plecară de la hotel pe o ploaie torențială.

- Preferi să te duc acasă, sau la restaurant o întrebă

Jack pe un ton sec.

- La restaurant. I-am spus Jeanettei să-l anunțe pe Simon că voi fi acolo pe la ora zece. Dacă n-o să vină, am putea să-mergem să cinăm la mine, adăugă ea cu un zâmbet ușor, plin de speranță.

- De acord.

În parcarea restaurantului erau trase două mașini: cea a lui Simon și încă una, necunoscută.

- Sper să nu fie iarăși gangsterii aceia din Miami, oftă Abby.

- Nu e mașina lor. O să vedem cine sunt. Așteaptă-mă aici, îi recomandă Jack deschizând portiera și pornind în întâmpinarea lui Simon.

Din cealaltă mașină ieșiră doi bărbați între două vârste, bine îmbrăcați și cu un aer curtenitor.

Jack îi aruncă lui Simon o privire furioasă.

- Ai tot interesul să fie ceva important.

- Este important, îi replică Simon. Iese și ea din mașină, sau ne ținem ședința aici, în parcare?

Jack se întoarse spre ceilalți doi.

- Nu se poate să așteptați până mâine?

Cei doi bărbați se priviră, cu o expresie de surprindere și nervozitate pe față.

- Simon ne-a spus că domnișoara Clarke vrea să ne vadă astă seară. Este vreo problemă?

Jack își încleștă maxilarele.

- Așteptați aici, le zise el îndreptându-se spre mașină. Abby, poți să vii. Oamenii aceștia nu sunt periculoși.

Intrară toți cinci în restaurant. Abby se lăsă să cadă pe un scaun și îi privi întrebător.

- Luați loc. Despre ce-i vorba, Simon?

- Eu mi-am vândut partea mea de restaurant acestor domni și ei vor s-o răscumpere și pe a ta, îi răspunse Simon care se balansa în echilibru, cu scaunul lui.

Jack îl apucă de umeri și-l împinse în față.

- Ce zici că ai făcut?

- Mi-am vândut partea. Este perfect legal. Mi-am luat banii. Totul a fost aranjat de notar.

Abby să ridică, uluită.

- Dar cum ai putut să faci asta? Este restaurantul meu și n-am de gând să-l vând nimănui.

Cei doi bărbați se ridicară în grabă.

- Domnișoară Clarke, ni s-a spus că dumneavoastră vreți să vindeți.

- E o minciună. Și n-o să mă obligați s-o fac.

- Liniștește-te, îi murmură Jack prinzând-o de umeri.

Ea se eliberă și urlă spre Simon.

- N-ai nici un drept! Dacă încerci s-o faci, am să te dau în judecată!

Începu să tremure și vocea i se frânse.

- Calmează-te! Ai devenit o adevărată scorpie, șuieră Simon cu un aer amenințător.

Jack a înlătură pe Abby cu o mână, iar cu cealaltă îi trimise o directă în falcă lui Simon care se prăbuși ca un sac de cartofi.

- Dumneavoastră cum vă numiți!? întrebă cel mai înalt dintre cei doi bărbați.

- Gallagher.

- Ei bine, domnule Gallagher, noi nu vrem necazuri; voiam doar să tratăm o afacere.

- Foarte bine. În cazul acesta, de ce nu-i cereți notarului vostru să facă în scris o propunere de cumpărare și să i-o transmită notarului domnișoarei Clarke?

- Suntem absolut de acord. Asta o să și facem. Vă dorim o seară plăcută.

Capitolul 11

- Cât este ceasul?

- Adineauri m-ai întrebat, Abby. E abia ora trei dimineața și nu-ți poți suna notarul acum. Ce-ar fi să mergem la culcare?

Abby se plimba în lung și-n lat, frângându-și mâinile.

- Du-te tu. Eu n-aș putea dormi.

- Vrei să-ți fac un masaj? îi propuse Jack.

- Nu de asta am nevoie acum, îi replică Abby pe un ton iritat.

- Nu dramatiza lucrurile.

Ea se întoarse brusc spre el.

- Adică, ți se pare că nu-i de ajuns? Evident. Situația mea nu se poate compara cu o coborâre idioată cu barca pe un râu nenorocit.

Jack strânse din dinți și respiră adânc.

- Abby, atâta timp cât n-ai primit nici o hârtie oficială, nici nu știi despre ce-i vorba.

- O să pierd restaurantul, despre asta-i vorba, gemu ea.

- Nu te pot da afară cu forța.

- Ah, nu? Tu habar n-ai despre ce-i vorba. Poate că dacă vreun urs mi-ar fi atacat restaurantul sau dacă s-ar fi răsturnat vreo barcă în parcarea mea, atunci ai fi putut face pe expertul! strigă Abby înnebunită de furie.

Jack păli.

- Iartă-mă. Știu că ți-e teamă și că simți nevoia să-ți verși focul pe cineva.

- Ce suflet nobil și generos!

- De ce ești furioasă pe mine?

- Pentru că dacă n-ai fi fost aici, eu aș fi fost mai atentă la ce se petrece. Mi-aș fi dat seama de manevrele lui Simon.

- Pe naiba! Te-ai asociat cu cine nu trebuia, asta-i tot!

- Așadar este vina mea? Este din cauza prostiei mele? izbucni Abby.

- Dumnezeule! Nu asta am vrut să spun.

- Ba da! Și asta o să spună și lumea. Presupun că vă așteptați cu toții la asta și eu doar eu sunt cea surprinsă! țipă ea împingându-l cu toată puterea.

- Abby, nu-ți face atâta rău din povestea asta. Ce naiba, este doar un restaurant.

- Nu! Este tot ce am!

Jack își retrase capul, ca și cum ea l-ar fi lovit.

- Ah, da? Atunci eu ce mai caut aici?

Se întoarse, trânti ușa și se pierdu în noapte.

Abby înghiți trei aspirine și refuză să mai gândească. Nimic nu mai avea importanță. Va aștepta dimineața ca să-l sune pe avocat să o ajute. Se va aranja totul. Jack trebuie să-și fi dat seama că ea nu credea nici un cuvânt din tot ce-i aruncase în față.

XXX

Într-adevăr el veni pe la ora zece dimineața și o găsi întinsă pe canapea, îmbrăcată încă în impermeabilul ud pe care și-l pusese să se ducă la notar.

Jack îngenunche lângă ea. Avea chipul tras, dar ochii lui se luminară când o privi.

- Abby... șopti el cu tandrețe.

Ea mormăi ceva în somn și deschise ochii fără să-l recunoască.

- Oh! Sunt toată udă, observă ea, surprinsă. Acum îmi amintesc! Ploua torențial când m-am dus la notar.

Jack îi întinse un prosop și scoase un capot din dulap.

- Poftim. Usucă-te.

Abby îl privi vu un ușor zâmbet în colțul gurii.

- N-ai cumva să-mi împrumuți un pulovăr vechi?

Chipul lui Jack fu străbătut de o străfulgerare de suferință.

- Ma... mă gândeam la prima oară când ne-am cunoscut, zise ea.

- Știu la ce te gândeai.

Înainte ca ea să mai poată spune un cuvânt, el o cuprinse în brațe și își cufundă fața în părul ei ud.

- Cât de mult te iubesc...

O îndepărtă apoi ușor. Părea atât de fragilă încât i se strânse inima dar se abținu să o alinte.

- Ei, ce-a zis notarul?

- Că-l va suna astăzi pe al lor. Că vânzarea lui Simon este cu siguranță legală. Spune că vom putea analiza

situația atunci când vom avea copiile documentelor. O să mă anunțe el.

Jack o cuprinse din nou în brațe.

- Aș vrea atât de mult să te pot ajuta!

Abby oftă și se cuibări la pieptul lui, în timp ce el o săruta cu tandrețe în creștetul capului.

- Iartă-mă pentru ce-am spus aseară, Jack.

- O să supraviețuiesc.

- Mai ești supărat?

El zâmbi trist.

- Doar puțin. O să-mi treacă. Dar tu, ce faci acum?

- Nimic. Asta-i cel mai îngrozitor. Nu pot decât să aștept, să mă duc la restaurant și să lucrez ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Cred că am să înnebunesc, adăugă ea lovind cu piciorul în masă.

- Nu te mai gândi doar la rău. Este luni și o să mergem la piață. Ai zece minute ca să te pregătești.

În clipa când ea ieși de la duș, sună telefonul.

- Răspund eu. Poate că este notarul, zise ea repezindu-se la aparat.

Ascultă, păru surprinsă, apoi îi întinse telefonul lui Jack.

- E pentru tine. O femeie.

Jack se încruntă. Pe măsură ce-și asculta interlocutoarea, fața îi devenea din ce în ce mai palidă.

- Bine, răspunse el în sfârșit cu o voce răgușită. Sosesc. Acum, închide ca să pot suna la aeroport.

- E vorba de Pappy. Este din nou în spital pentru o hemoragie internă. Dă-mi repede cartea de telefon! Trebuie să plec imediat, înțelegi? Pappy este toată familia

mea.

Vocea i se frânse.

- Lasă-mă pe mine să formez numărul, îi propuse Abby.

- Nu. Tu pregătește-mi valiza.

Se sprijini greoi de perete. Chipul îi era acoperit de sudoare și tricoul se uda sub braț din ce în ce mai mult.

- Alo? Vreau să fac o rezervare pentru următorul zbor spre Denver. La dousprezece și jumătate? Este prea devreme. La ce oră este zborul următor? Ajutați-mă, domnișoară. Este o urgență. Dar de ce nu puteți să-mi faceți rezervare?... Dați-mi numărul... Mulțumesc.

În timp ce punea telefonul în furcă, ochii îi căzură pe Abby și o privi fix, ca și cum doar ea l-ar fi putut ajuta, să lupte împotriva îngrijorării care-l cuprinsese.

- Du-te și fă bagajele! îi ordonă el îndreptându-și din nou atenția spre telefon.

- Alo? Aș vrea două bilete pentru zborul 101 Orlando-Denver. Pentru astăzi...

Zise din nou în șoaptă „Du-te și fă bagajele" adresându-i-se lui Abby, care rămăsese țintuită locului, neîndrăznind nici să respire.

Chipul lui Jack deveni aspru ca piatra. O măsură cu privirea și respiră adânc.

- E-n regulă, Abby; înțeleg.

- Nu pot să plec acum. Restaurantul, avocații... bâigui ea disperată.

- Înțeleg.

Durerea marca chipul acestei femei care totuși îl trăda. Jack se reculese. Nu-i va mai cere nimic în plus

decât ceea ce ea putea să-i dăruiască. Dacă sperase cumva mai mult din partea ei, asta era problema lui.

- De fapt, domnișoară, n-am nevoie decât de un singur bilet...

Amuțită, Abby îl privi formând un alt număr.

- Am nevoie de un taxi pentru aeroportul din Orlando; cât se poate de repede.

- Vin și eu cu tine, zise Abby.

- Nu, nu. Nu-i o idee bună. E mai bine ca tu să rămâi lângă telefon, poate te sună notarul.

Efortul pe care el îl făcea ca să se stăpânească îl obliga să-i vorbească pe un ton tăios. Mângâie totuși ușor obrazul lui Abby și adăugă:

- Mă voi întoarce când voi putea.

- Lasă-mă să te conduc la aeroport, îl imploră ea.

- Nu, draga mea. Nu ne-ar ajuta pe nici unul dintre noi să facem lucrurile pe jumătate.

Capitolul 12

Unde se putea ea duce dacă nu la „Café Paradis"? Doar acest loc mai conta pentru ea. Dar când ajunse, totul în mintea ei se răsturnă. Aici nu era de fapt o bucătărie dintr-un restaurant draguț, dintr-un orășel drăguț din Florida. Nimic altceva. Avea impresia că se trezește dintr-un vis pe care-l urmărea de ani de zile. Un vis în care teama ei și sărăcia nu existau. Numai că acum nu teama era cea care-i umplea sufletul, ci dragostea. Doar Jack mai conta acum pentru ea. El era toată viața ei.

Abby nu putea apela decât la familia ei. Avea nevoie de ei imediat.

Când sosiră cu toții, tânăra femeie îi îmbrățișă și îi strânse atât de tare în brațe încât se speriară și se prăbușiră cu toții pe scaune, morți de îngrijorare.

- Ce s-a întâmplat, Abby? întrebă Jeanette.

- E o catastrofă! Simon și-a vândut fără știrea mea partea lui și nici măcar nu știu încă dacă voi putea să împiedic răscumpărarea părții mele. Pappy este în spital și Jack a plecat în Colorado.

-Și tu n-ai plecat cu el? se miră mama ei.

Abby scutură din cap cu un aer obosit.

- Nu sunt întotdeauna atât de inteligentă pe cât cred, mamă.

- Sau ești prea ocupată cu grija noastră, adăugă Jeanette. Spune-ne, cum te putem ajuta?

- Vă mulțumesc, murmură Abby.

Și într-o clipă, îi puse la treabă. Jeanette plecă la piață, tatăl său trebui să se ocupe de registrul de rezervări și de primirea clienților, iar mama sa de telefon și de relațiile cu furnizorii.

- Dacă mă sună notarul meu, spuneți-i că mă întorc curând. La urma urmei, mamă, aici este vorba doar de muncă, nu și de viața mea.

După ce lăsă totul pe mâini competente și iubitoare, Abby se repezi acasă, își aruncă vreo câteva lucruri într-o geantă de voiaj și fugi la aeroport.

În ziua aceea, nu mai era decât un zbor spre Denver. Se felicită că reușise să obțină ultimul loc și începu să se gândească la Jack cu tot sufletul.

Nimic însă nu se petrecu așa cum prevăzuse. Avionul se îndreptă spre pistă, dar nu putu să decoleze din cauza unei mici defecțiuni mecanice. Înăuntru începu să se încălzească, vecinul ei se enervă și un copil începu să plângă. Pe Abby o trecu fiori reci. Jack se va duce oare mai întâi la spital, sau la han? Cum s-o simți Pappy?

Decolară cu o oră întârziere, astfel că ea ratăă legătura de la Dallas și trebui să-și petreacă noaptea pe un fotoliu de plastic în sala de așteptare.

Primul zbor spre Denver avea toate locurile ocupate, dar Abby reuși să găsească unul la cel de-al doilea zbor. Părul i se încurcase de transpirație, avea ochii injectați de

nesomn și hainele i se lipeau de piele.

La aeroportul din Denver închirie o mașină și se repezi pe autostradă. Priveliștea munților o mai liniști, pentru că ei erau la fel de reali și de apropiați cum va fi și Jack în curând.

Străbătu Estes Park în căutarea spitalului, cu privirea încordată spre nume necunoscute de străzi. Inima îi bătea să-i spargă pieptul și se opri la o cafenea ca să ceară informații și să bea o cafea. Spitalul era la doi pași.

- Pe domnul Stout, vă rog, unde-l găsesc? Este foarte important. Vreau să-l văd doar o clipă. Sunt o prietenă de-a lui și vin din Florida, îi spuse ea infirmierei de gardă.

- Nu vă enervați, domnișoară. Domnul Stout este în rezerva șaptesprezece și sunt sigură că o să se bucure că are vizitatori.

- Vreți să spuneți că se simte bine și pot să-l văd? se miră Abby cu o voce tremurată.

- Bineînțeles, îi răspunse infirmiera. Liniștiți-vă.

Abby urcă scara și bătu la ușă.

- Domnule Stout? Pappy? Pot să intru?

Bătrânul făcu un efort să ridice capul și își agită mâna transparentă.

- Abby! Asta da, surpriză!

- Pappy! șopti ea cu un nod în gât. Îmi pare rău că mi-a trebuit atâta timp până să vin. Te simți bine?

- O să meargă, fetițo. O blestemată de coastă ruptă mi-a străpuns plămânul și m-a speriat de moarte. Dar nu-ți face griji, mai am multe multe lucruri de făcut și locuri de văzut.

Îi aruncă o privire pătrunzătoare.

- Nu știu de ce, dar vizitatorii mei arată mult mai prost decât mine. Înțelegi ce vreau să spun?

- Poate că da, răspunse ea, cu ochii plecați.

- Jack a venit ieri și azi-dimineață. Arăta îngrozitor. M-a enervat atât de tare chestia asta încât i-am zis să plece. Dacă te interesează, i-am zis să plece cu barca pe un râu. Este singurul loc sigur sigur pentru el.

- Nu, nu se poate, nu pe un râu! gemu Abby. Pe care râu, Pappy? adăugă ea îndreptându-și umerii.

- Trebuie să-l întrebi pe Bear.

- Pe Bear? oftă ea amintindu-și de întâlnirea lor.

- Mă tem că da. Nimic nu-i ușor pe lume, nu-i așa fetițo?

Ea îi strânse mâna lui Pappy.

- Așa este, dar eu sunt puternică. Și acum că știu ce vreau nimic nu mă va mai opri.

Pappy zâmbi în sinea lui privind-o plecând. „Ce pereche!" își zise el.

xxx

Abby parcă în fața magazinului „White Water Rafting". Acesta era plin de turiști. Bear, aflat la tejghea, o privi nepăsător apropiindu-se.

- Bună, Bear. Îl caut pe Jack.

- Nu-i aici.

- Știu. Pe ce râu s-a dus?

- Nu știu, răspunse el întorcându-se spre clientul următor.

Abby îl apucă de cămașă, la fel de surprinsă de îndrăzneala ei ca și el.

- Ba știi! Și o să-mi spui, pentru că altfel o să fac un asemenea scandal aici încât magazinul o să se golească într-o clipă.

- Ești puțin cam nervoasă.

- Sunt disperată.

- Ah, da? Nu ești singura. Dar Jack este prietenul meu și eu nu sunt sigur ce vrea el.

Vocea lui Abby începu să tremure.

- Bear, nici eu nu știu prea bine. Dar despre mine, știu că-l vreau pe Jack. Și trebuie să încerc. Tu ar trebui să mă ajuți.

El îi studie atent chipul, căutând parcă un semn, așa cum ar fi făcut-o privind cerul sau râul.

- Mergem. Urcă-te în jeep, îi ordonă el.

- Unde mergem? întrebă Abby.

- La Boulder Creek. Acolo încă mai este o apă ca lumea.

xxx

Un grup de turiști și de sportivi beau bere pe malul apei așteptând coborârea următoarea, dar Jack nu era printre ei.

- L-a văzut cineva pe Gallagher?

- Tocmai a plecat. Bine c-am scăpat de el, era într-o dispoziție îngrozitoare.

- Vrea vreunul dintre voi să coboare râul cu domnișoara asta? întrebă Bear arătând-o pe Abby.

- Ce? se sufocă Abby. Ce să fac? Să pornesc în urmărirea lui, pe râu?

- Nu există altă soluție dacă vrei să-l vezi acum.

Abby închise ochii, își făcu rugăciunea și sări jos din mașina.

- De acord. În ce barcă trebuie să mă urc?

Când ambarcațiunea se dezlipi de mal, Abby strânse din ochi cât putu de tare.

- Relaxează-te. Plimbarea asta e ușoară.

Dar ea se ghemui pe fundul bărcii, scoțând țipete la fiecare scuturătură.

- Îl zăresc, o anunță ghidul.

Abby deschise ochii și clipi des. Era într-adevăr capul întunecat al lui Jack, umerii și spatele lui lat.

- Jack! strigă ea, uitând de toate. Jack! Trebuie să-ți vorbesc.

Mușchii spatelui lui și umerii se încordară în efortul pe care-l făcea ea să încetinească mersul bărcii, la fel ca prima dată când ea îl văzuse. Bărcile lor se apropiaseră una de alta.

- Ce cauți aici? strigă el.

- Te iubesc!

- O clipă! interveni ghidul ei. Eu nu vreau să fiu amestecat în asta. Gallagher, fii atent, mă apropii și ea va putea sări în barca ta.

- Cu siguranță că n-o s-o facă. Moare de frică!

- Pe ce pui pariu? urlă Abby ca să se facă auzită, și se ridică, își luă elan și sări peste bord aterizând la picioarele lui Jack. Vezi? Pot să fac orice. Absolut orice! Pot chiar să mă și schimb. Mi-a fost de-ajuns să mă gândesc că s-ar

putea să nu te mai revăd vreodată.

Nici un mușchi de pe fața lui Jack nu se clinti, dar Abby zări născându-se în adâncul ochilor lui o emoție de necontrolat. Își întinse spre el fața radioasă.

- Părinții mei, sora mea, restaurantul, vor conta întotdeauna pentru mine. Dar centrul vieții mele ești tu, și n-aș putea trăi vreodată fără tine.

Jack îi zâmbi, cu o bucurie sălbatică întipărită pe față. Îndreptă barca spre o plajă mică, o luă pe Abby în brațe și o strânse să o sufoce.

- A meritat să aștept, draga mea. Ți-a vorbit cumva Pappy despre planurile noastre?

- Ce planuri?

- Pappy s-a hotărât să iasă la pensie și să plece să vadă Florida. Așa că am vândut hanul familiei aceleia din Kansas City. Vei avea astfel niște asociați noi și „Café Paradis" va fi cu totul al tău. Eu o să-mi deschid o tabără de pescuit pe unul dintre râurile tale lenețe.

- Jack, cât te iubesc! Te iubesc, te iubesc, te iubesc! Te voi iubi toată viața mea.

- Așteaptă, n-ai auzit toate condițiile. Unu: mă aștept la o zestre.

- O zestre?

- Da. Parcă mi-ai spus că ai o întreagă colecție de undițe și momeli.

- Sunt ale tale!

- Doi: Bear o să se ocupe de bărci aici, dar eu voi veni măcar o dată pe an să cobor un râu. E bine?

- Dacă-i bine? Poate că am să cobor și eu împreună cu tine, acum că am cunoscut un șoarece de râu fantastic!

Își trecu brațele pe după gâtul lui Jack și îl sărută pătimaș.

- Adevărata problemă este să aflu dacă voi ști cum să mă port cu tine.

- Ai toată viața înainte ca să afli asta, iubito.

Sfârșit

Tiparul executat sub comanda nr. 90 506

Compania Națională a Imprimeriilor
„CORESI" S.A. București
ROMÂNIA

ÎN CURÂND EDITURA ALCRIS începe publicarea celei mai citite autoare de romane de dragoste din toate timpurile: BARBARA CARTLAND.

Nu lipsiți de la întâinirea cu celebra autoare și colecția „NOSTALGIC".

Blondă și încântătoare, Abby Clarke își petrece vacanța în Colorado.

În timpul unei periculoase coborâri cu barca, este salvată de la înec de Jack Gallagher. Atracția lor imediată este reciprocă, dar Abby este o tânără cuminte, înțeleaptă, o perfectă bucătăreasă, care tocmai și-a realizat visul vieții ei: să deschidă un restaurant, „Café Paradis".

THE BEST

ISBN 973-9405-28-2

Preț: 10 000 lei